✝ Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

9203033

Apare bilunar
8 pagini–150 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul III, Nr. 4 (25)
16-28 februarie 1994

DIN SUMAR:

- O ofensă pentru România: „Petit Larousse" 1993 *pag. 3*
- Ion Iliescu şi *„poliţia evreiască a gândirii"* *pag. 6*
- Imperialism catolic *pag. 4*
- Victime şi călăi *pag. 5*

„Mareşalul Antonescu, cel mai mare erou naţional de la Mihai Viteazul"
Pan VIZIRESCU (interviu pag. 8)

*„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările **Noii Generaţii**, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de tineretul român prin mişcările din 1989-1990.*

*Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie **creştină ortodoxă**, aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.*

*Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează **linia naţională**, reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.*

*Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina naţional-democrată, aşa cum este formulată în documentele programatice ale **Mişcării Pentru România**.*

DEFĂIMAREA

De la începutul acestui an, atenţia opiniei publice româneşti (şi nu numai a acesteia) a fost atrasă de dezbaterile, controversele lansate de filmul „documentar" privind execuţia Mareşalului Antonescu, produs de Guvernul României şi difuzat pe 30 decembrie-1993 de TVR.

Axul discuţiilor s-a orientat asupra nedoveditei vinovăţii a Regelui Mihai privind condamnarea la moarte a Mareşalului Antonescu (şi de aici înspre Mişcarea Legionară). Au reapărut prompt şi filmuleţele pline de minciuni ale PCR–ului (vezi Constantin Vaeni, „Drumeţ în calea lupilor" difuzat de SOTI), au urmat mese rotunde ale istoricilor mai mult sau mai puţin avizaţi (culmea, cel mai bine informat s-a dovedit un istoric anglo–saxon, dl Larry Watts) apoi alte dezbateri, tot la TVR pe programul 2.

In final, Moses Rosen, conducătorul Comunităţii evreieşti, şi Ion Iliescu, preşedintele României, au pus de comun acord, punctul pe „i". Respectiv asupra Mareşalului Ion Antonescu, figură legendară a Armatei Române. Dintr-o chestiune aparent benignă ce ţinea exclusiv de aportul istoricilor, punctul de vedere asupra Mareşalului Antonescu a devenit o problemă fundamentală pentru România.

Căci ce încearcă să pună la cale domnii Moses Rosen şi Ion Iliescu reprezintă o lovitură politică majoră a cărei ţintă este focalizată în realitate asupra „procesului comunismului", şi nu doar la noi, ci în tot Estul. Proclamând-o pe ucigaşa Ana Rabinson Pauker drept „victimă a stalinismului" şi îndreptând degetul acuzator către Mareşalul Antonescu, un erou anticomunist şi o pildă exemplară a Armatei Române, dl Moses Rosen a aşezat în balanţă călăul (Ana Pauker) şi victima (Ion Antonescu), implicit comunismul şi anticomunismul, dar... inversând rolurile!

Manevra reprezintă o periculoasă mutare de accent, ce urmăreşte ascunderea vinovăţiei comuniştilor şi transformarea lor în „victime". Şi cum dl Moses Rosen lasă să se înţeleagă că a fi anticomunist este egal cu a fi fascist, iată cum întregul popor român, cunoscut pentru anticomunismul său, devine ... „fascist"!!! Astfel încât, în loc să fie judecaţi comuniştii pentru crimele făptuite, cei care îşi arogă postura de judecători, hotărând chiar pedepse, sunt tot ei, călăii comunişti. Aceasta este miza jocului la care, inconştient poate, se pretează domnul Moses Rosen.

Dl Ion Iliescu însă, reprezentant (oficial) al României, nu are nici o scuză, căci acuzând victima (Mareşalul Antonescu), a oferit implicit câştig de cauză călăului (Ana Pauker). Şi mai mult decât atât, a dat o greutate internaţională acestui gest prin scrisoarea sa, în care dă socoteală unei aşa–zise „organizaţii americane a drepturilor omului" (ADL), în fapt o organizaţie evreiască, considerată extremistă până şi în toleranta Americă (vezi şi articolul nostru despre **„Liga Împotriva Defăimării"** – ADL din pag. 6).

Dar nu este prima oară când preşedintele Iliescu compromite Statul român ploconindu-se în faţa unor „foruri" a căror corectitudine în ce ne priveşte este îndoielnică. Să nu uităm nici vizita dlui Iliescu la Muzeul Holocaustului din Washington, unde, fără murmur, prin simpla sa prezenţă, a legitimat un fals istoric (la care Jelio Jelev, de exemplu, nu s–a pretat, protestând împotriva mistificărilor ce priveau Bulgaria, chestiune îndreptată **cu scuze**, imediat, de către patronii muzeului). Fals ce priveşte nu doar istoria României, ci şi a poporului evreu.

Căci poporul evreu nu e comunist ci, dimpotrivă, naţionalist, profund religios şi dedicat economiei de piaţă. Or, Muzeul Holocaustului e folosit cu viclenie de comunişti şi este contestat inclusiv de voci evreieşti. Nu doar pentru că reprezintă un soi de afacere („Shoah Business"), în fond umilitoare şi dezonorantă, ci mai ales pentru mistificările pe care le conţine. Mistificări care convin în primul rând foştilor comunişti, fie ei evrei sau nu, care-şi asigură prin afacerea muzeelor (sunt peste 75 numai în America) legitimarea şi pavăza în acelaşi timp. Este clar că există un interes deosebit în chestiunea manipulării afective a cifrelor holocaustului. Să nu uităm că nu doar evreii au plătit tribut nazismului, nu doar evreii au fost supuşi genocidului. Iar cel mai important tribut l-au plătit popoarele supuse genocidului comunist, ce a produs, după ultimele estimări, peste o sută de milioane de victime! Popoare întregi au fost decimate şi ruinate! Au fost ciopârţite ţări, distruse culturi, a fost aplicat un mecanism monstruos de agresiune şi de asasinare în masă. Pentru toate acestea există responsabili, există răspunderi. Ori ei, bolşevicii, vor să fie exoneraţi de răspundere. Un virtual proces al comunismului, al ideologiei comuniste, ar compromite persoane cu poziţii publice importante, ar antrena dezvăluiri, ar da peste cap afaceri în curs, ar pune în lumină clanuri, bănci, trusturi. Un proces al comunismului ar da măsura consecinţelor experimentalismului criminal, anticreştin, promovat de multe nume „ilustre". Printre care şi mulţi evrei.

Acei evrei şi urmaşii lor întru ideologie, nu neapărat cu toţii evrei, escamotează o corectă evaluare a responsabilităţilor. Iar ca soluţie şi-au ales ascunderea în dosul semnalului de alarmă al „antisemitismului". Provocând cu nepăsare un rău fără de margini tocmai poporului evreu, atât de sensibil la victimizare. Această sensibilitate are o explicaţie serioasă. În decursul existenţei sale milenare, poporul evreu a fost supus – ca şi poporul român! – unor necurmate agresiuni. Evreii s-au obişnuit cu condiţia de victimă, ba chiar şi-o asumă deliberat dintr-un fel de elan interior. Iar traficanţii de cifre, cei care contabilizează tragediile oamenilor şi extrag dividende, cunosc această mentalitate şi în consecinţă o speculează. Iar cei care şi-au speculat cu sălbăticie chiar propriile popoare, au fost comuniştii, de toate etniile. Ei au respins cu dispreţ conceptele de comunitate, de popor, batjocorindu-şi proprii concetăţeni, propriul neam. În ce-i priveşte pe comuniştii evrei, trădarea devine cu atât mai odioasă. Ei, fără a se sinchisi, transferă propriile lor responsabilităţi pe umerii întregului popor evreu, care în mod evident nu poate fi nicicum vinovat pentru blestemăţiile şi trădările unor specimene ca Troţki, Beria, Ana Pauker, Zinoviev, Nikolski, Dzerjinski, Iagoda şi mulţi, mulţi alţi ucigaşi, inclusiv de evrei. Fiindcă jertfă de sânge au plătit molohului comunist şi zeci, sute de mii de evrei, în cursul revoluţiei bolşevice. Pentru care nu există nici un Muzeu. Aşa cum nu există Muzee ale Holocaustului pentru nici un alt popor dintre cele care au dat uriaşe jertfe comunismului.

Făcând însă apel la cunoscuta solidaritate a poporului evreu, ei, comuniştii, speră să-şi găsească adăpost în rândurile unui popor pe care nu-l merită. Pe care nu-l servesc. Asupra căruia atrag, prin provocări nechibzuite, ura celor care nu pricep mizerabila maşinaţie. Aici se vede geniul rău al comuniştilor. Lunaciarski, fost comisar al poporului spunea: „Noi vrem ură! Prin ură vom putea cuceri lumea ! ". Iar ura a fost din totdeauna atributul celor fără Dumnezeu. Comuniştii au aţâţat cu plăcere satanică neamurile unele împotriva altora. Au aşezat stavile de netrecut între popoare, iar ei, la adăpostul urii, şi-au făcut şi-şi fac în continuare „business-urile", perfect acoperiţi. Pitiţi după memorialul holocaustului, solicitând impunitate, comuniştii merg tot mai departe, străduindu-se să redevină anchetatori, acuzatori, judecători. Judecătorii din umbră. Din umbra cadavrelor, însă, care într-o bună zi s-ar putea să se prăbuşească peste ei. Căci Dumnezeu îi vede şi pe ei, „liber cugetătorii" care, în nemernicia lor fără de margini, şi-au trădat şi îşi trădează în continuare Neamurile.

Cât despre noi, să nu uităm că, la Ultima Judecată, vom fi **împreună** şi Dumnezeu ne va judeca pe toţi: şi evrei şi români.

George RONCEA

Din numărul viitor:

* Diversiunea „legionară"
* Interviu Ovidiu Papadima

Anul III Nr. 4 (25)
16-28 februarie 1994
• MIŞCAREA

O ofensă la adresa României

Recent a apărut „Le Petit Larousse", dicţionar enciclopedic în culori, 1993, într-o prezentare de excepţie. Pus alături de ediţia din 1967, ai imaginea unui progres tehnic fără odihnă. Totuşi, pe coperta a patra, un mic enunţ ne-a făcut să tresărim. Iată-l:

„Ediţie specială a Micului Larousse destinat în exclusivitate următoarelor ţări: **Europa: Albania, Bulgaria... Serbia, Slovenia**" – cu totul, 26 de ţări din estul Europei şi din CSI.

Şi am tresărit pentru că el ne-a adus aminte, involuntar, de sintagma „bon pour l'Orient", ce însoţea patalamele celor veniţi din colonii sau orient, în şcolile franceze, fără a corespunde exigenţelor din Metropolă. Am răsfoit volumul mai pe îndelete şi deşi am avut câteva suprize de proporţii, credem totuşi că nu ne aflăm, neapărat, în faţa unei ediţii „bon pour l'Orient", ci în faţa unei probleme mult mai subtile şi complexe decât ar putea părea.

Când vrei să apreciezi valoarea unui dicţionar, te adresezi acelor termeni pe care-i stăpâneşti mai temeinic. Încât, iată ce am găsit la **România**:

„**Geografie:** Partea orientală a Carpaţilor formează un arc de cerc care cuprinde bazinul Transilvaniei, din care se ridică munţii Apuseni. Platouri şi câmpii (Moldova, Muntenia, Dobrogea, Valahia) înconjoară acest ansamblu."

Aţi citit bine: aşa este marcat şi pe harta ce o reproducem ! Priviţi-o ! După ea, Valahia ar fi acea parte a câmpiei din sudul României care se întinde cam de la Craiova la Argeş, iar Muntenia o continuă cam de la Ploieşti până în nordul Dobrogei, pe care îl cuprinde ! Apoi Moldova depăşeşte Siretul inferior, cuprinzând şi zona Brăilei ! Asta e ! Şi suntem abia la geografie !... Continuăm:

„**Istorie: Principatele Moldovei, Valahiei şi Transilvaniei**. Dacii sunt primii locuitori cunoscuţi ai actualei României. **Sec. I î. de Hr:** Burebista pune bazele Statului dac. **106:** Traian cucereşte Dacia. **271:** Aceasta este evacuată de Romani. **Sec. VI:** Slavii se stabilesc în regiune. **Sec. XI:** Creştinismul se răspândeşte aici (s'y repand); Biserica adoptă liturghia slavonă. **Sec.X–XIII:** invaziile torco–mongole perturbă regiunea, în timp ce ungurii cuceresc Transilvania în sec. XI."

Au trecut 14 secole de istorie şi **românii încă nu există**! După 165 de ani de stăpânire, romanii evacuează Dacia, **fără să lase vreo urmă**! Noroc că vin slavii, căci numai aşa creştinismul se răspândeşte, dar **abia în sec. XI**! Iar ungurii – faute de mieux – cuceresc Transilvania, dar nu ni se spune **de la cine**! Aleagă-şi cititorul „democratic"; are şi de unde: slavii, turco–mongolii – cu toţii la plural!... Eludându-se etnogeneza românilor şi nepunându-se nimic în loc, te şi întrebi: de ce o fi fost ignorat domnul Rössler, când pe Roller l-au citit cei din Paris ?

Ni se va replica că în câteva fraze nu poţi spune „mai mult"!. Dar „performanţa e că se omite esenţialul, iar în **vidul** creat apar informaţii inexacte, incomplete şi confuze! Iată ce spunea ediţia 1967 a aceluiaşi Larousse, pe acelaşi spaţiu tipografic:

„**Roumanie**: Teritoriul României actuale este antica Dacie, cucerită de Romani la începutul sec. II şi populată de daci, cu care erau amestecate elemente celte şi gete. **Roma a adus aici coloni, care s-au amestecat suficient cu indigenii pentru a forma un popor de limbă şi cultură latină** (subl. n.). Timp de şase secole ţara a fost bântuită de năvălitori Huni, Avari, Slavi, şi Tătari. Mai ales slavii au lăsat o amprentă puternică asupra ţării."

Loc ar fi fost ! Cum între cele două texte este o deosebire **de concepţie**, ne întrebăm: ce să se fi întâmplat între 1967 şi 1993 la Paris (şi nu numai acolo!) pentru ca reculul să fi fost atât de devastator în istoria Românilor, cu unu–două milenii mai în urmă ?... Mai departe:

„**Sec.XIV**: Sunt create principatele Moldovei şi Valahiei; ele se emancipează de tutela maghiară, prima la 1330 sub Basarab I, a doua sub Bogdan I."

Cosecinţă a eludării etnogenezei poporului român acesta nu apare nici măcar acum ! Rössler ne făcuse totuşi această „concesie" ! **Cine** „creează" aceste principate – nu e clar ! Eventual poţi deduce că ele au fost înfiinţate de „moldoveni" şi „valahi". Cine sunt ei, ce îi leagă etnic, lingvistic şi cultural – exceptând geografia – rămâne un mister ! Cât despre „emanciparea de sub tutela maghiară", lucrurile „se lămuresc" la litera „M":

„**Moldavie**: Regiune istorică a României, azi împărţită între România şi republica Moldova. **Istorie**: către 1352–1354, Ludovic I de Anjou rege al Ungariei , creează marca Moldovei. **1359**: Aceasta se emanicipează de tutela Ungariei sub Bogdan I."

Lăsăm la o parte că **azi** această „provincie istorică a României" (în sfârşit ! –n.n.) o împărţim şi cu Ucraina şi ne întrebăm: ce era o „marcă"? Ne spune acelaşi Larousse la litera „M", nume comune:

„**Marcă**": (de la francicul **marka**, frontieră), sub Carolingieni, teritoriu jucând rolul de protecţie militară în proximitatea frontierelor sau a regiunilor rău pacificate. (Conduse de **marchizi** sau **marcgrafi**, mărcile s-au multiplicat în sec.IX)".

Acum e „clar": Basarab şi Bogdan erau nişte „marchizi" (!) „făcuţi" (!) de regele Ungariei ! La rigoare – pentru cititori, cei mai mulţi neiniţiaţi – ei puteau fi chiar maghiari! Nici n-am intrat ca lumea în Europa şi uite că voievozii noştri au şi fost „sincronizaţi"! Şi încă, „cu metodă" (!) căci umblând din articol în articol dăm de aceeaşi concepţie de fond !... Dar să continuăm:

„**1386–1418**: Sub Mircea cel Mare, Valahia trebuie să accepte să plătească bir Otomanilor. **1455**: Moldova cunoaşte aceeaşi soartă. **1457–1504**: Ştefan cel Mare o eliberează numai temporar. **1526**: După victoria de la Mohacs, Transilvania devine principat vasal Otomanilor. **1599–1600**: Mihai Viteazul (1593–1601) reuşeşte să reunească sub autoritatea sa Valahia, Transilvania şi Moldova. **1691**: Transilvania este anexată de Habsburgi. **1711**: După eşecul lui Dimitrie Cantemir care se aliase cu Rusia contra Otomanilor, turcii impun un regim mai dur Moldovei şi Valahiei, guvernate acum de Fanarioţi. **1775**: Bucovina este anexată de Austria. **1812**: Basarabia este cedată Rusiei. **1829–1856**: Moldova şi Valahia sunt supuse unui dublu protectorat, otoman şi rus. **1859**: Aceste principate aleg acelaşi prinţ Alexandru Ioan Cuza (1859–1866) şi Napoleon al III–lea susţine unirea lor."

Nimic despre limba, cultura şi viaţa religioasă a principatelor! Nimic despre cronicari, tipărituri, traducerea Bibliei în limba Română ! Nimic despre zecile de războaie cu turcii; nimic despre cele nouă invazii ruseşti între Petru cel Mare şi Nicolae I ! Nimic despre Alexandru cel Bun, Vlad Ţepeş, Petru Rareş, Neagoe Basarab, Vasile Lupu, Matei Basarab sau Constantin Brâncoveanu ! Apoi, nimic despre Biderica Ortodoxă, sau cea Unită; nimic despre 1784, 1821, 1848!...

Căutându-l pe Vlad Ţepeş, găsim numai, citām:

„**Dracula**: Personajul anonim a lui Bram Stoker (1897) inspirat de un prinţ din Valahia sec. XV. Arhetip al vampirului, el a inspirat numeroase filme (F.Murnau, Nosferatu vampirul, 1922; T. Browning, 1931; T. Fischer, 1958)."

În ritmul acesta, data viitoare îl vom găsi şi pe F. Coppola cu al său Dracula, 1993 !... Cât despre Vlad Ţepeş, el va rămâne anonim şi „arhetip" !... **La revoluţiile de la 1848**, le găsim pe toate , inclusiv cu amănunte, numai pentru **1848 la români**, nu este loc ! Citām:

„(...) recunoaşterea de către Viena a Statului ungar (11 apr.); deschiderea parlamentului de la Frankfurt (18 mai); a Congresului panslav de la Praga (2 iunie); a Adunării constituante de la Viena (22 iunie). Reacţiunea se organizează începând din iunie; ea este victorioasă în Statele Germane, la Viena (30–31 oct.) şi în Ungaria (capitularea de la Vilagos, 13 august 1849)".

Iar pentru a nu rămâne nici un dubiu asupra spiritului care animă această prezentare, citām din nou:

„(...) principalele etape ale „primăverii popoarelor", lăsând la o parte zilele lui febr. la Paris, au fost: insurecţia de la Palermo (12 ian.)" etc, etc.

Loc pentru a-l cita pe Marx a fost, pentru **1848** la români, nu ! Sau, cum nu existam (încă!) ca popor, n-am avut nici dreptul la o „primăvară"! Aceasta, deşi 1848 în Ţările Române fusese strâns legat de cele petrecute în Europa şi, în mod specific, de 1848 în Ungaria şi de „organizare a reacţiunii" – vezi invazia Ţarului din Transilvania şi intrarea sângeroasă a Turcilor în Bucureşti. Dar să continuăm:

„ **România contemporană**. **1866**: ţara ia oficial numele de România. Puterea este încredinţată prinţului Carol I de Hohenzollern – Siegmaringen (Carol I). **1878**: independenţa este recunoscută. **1881**: Carol I devine rege al României. **1914**: Ferdinand I (1914–1927) îi urmează. **1916**: România se angajează în război alături de Aliaţi. Germania o ocupă. **1918**: trupele române pătrund în Transilvania. **1919–1920**: tratatele de la Neuilly, Saint–Germain şi Trianon atribuie României Dobrogea, Bucovina, Transilvania şi Banatul."

Numele de România se adoptă la **1862** şi nu la 1866. Ignorându-se Constituţia de la 1866 şi sistemul parlamenatar (unicul, la acea dată, la est de Viena !), se poate deduce existenţa unui sistem autocratic, cu atât mai mult cu cât „puterea se **încredinţează** lui Carol I"! Apoi nimic despre războiul de la 1877–1878 ale cărui consecinţe au fost: recunoaşterea independenţei, revenirea Dobrogei la Ţara–mamă şi pierderea Basarabie de sud. Simple detalii?! Oricum, în ediţia din 1967, fusese mai mult loc pentru ele, pe un spaţiu sensibil mai restrâns!... Nimic despre alianţa cu Puterile Centrale (**1883**) care ne-a asigurat primele trei decenii de pace în 2.000 de ani de istorie şi nici despre Tratatul de la Bucureşti (iulie 1916), prin care Franţa, Anglia, Italia şi Rusia recunoşteau „**drepturile** (noastre) **etnice şi istorice**" asupra „**tuturor teritoriilor habsburgice locuite de români**" ! Nici o mirare că se tace despre Alba Iulia (1918), dar se precizează „trupele române pătrund în Transilvania" ! Consecinţa ? Cele „atribuite" la Neuilly, Saint Germain şi Trianon apar ca **artificiale** (!) şi ca simplu rod al unor jocuri de alianţă ! Cu atât mai mult cu cât cititorul neavizat n-a priceput nimic depre „cine sunt românii", încă ! Să fie vorba numai despre o „alergie" europenistă de ultimă oră în chestiunile etnice, acest „lapsus" evident ? Nu ! Citiţi articolele similare privind alte ţări europene şi veţi vedea că nu e aşa ! Iugoslavia beneficiază chiar de o superbă hartă **etnică** color; să priceapă tot cetăţeanul cum şi de ce s-au produs masacrele de acolo... Încât, orice francofon fără cunoştinţe serioase de istorie românească, se poate întreba candid: Cine or fi fost „dobrogenii", „transilvănenii", „bucovinenii", „bănăţenii" de vor fi fost „atribuiţi" tocmai (!) României, fără ca nimeni să-i fi întrebat ceva?! Unde să mai pui că aceste provincii nici nu prea pot fi urmărite pe harta României din Larousse ! Banatul şi Bucovina nu apar deloc. Iar Basarabia, absentă şi ea, nici măcar nu ne fusese „atribuită" pe la 1918! Simple erori? Omisiuni decurgând din stilul adoptat ? Aş! Harta Larousse 1867 este cu mai puţine erori! Dar s-a renunţat la ea! O singură asemănare între ele: ambele sunt după chipul şi asemănarea textelor ce le slujesc! Numai că, în timp ce la 1967 era slujit şi **adevărul**, la 1993 lucrurile se petrec **ca şi cum adevărul se cere eludat!...** Mai departe, deci:

„**1921**: România aderă la Mica Antantă patronată de Franţa. **1930–1940**: sub Carol II se dezvoltă o mişcare fascistă, încadrată în Garda de Fier. **1940**: Antonescu instaurează dictatura. Deşi aliată cu Germania, România este deposedată de Basarabia şi Bucovina de Nord (anexată de URSS), de o parte a Transilvaniei (recuperată de Ungaria) şi de Dobrogea de Sud (dată Bulgariei). **1941**: România intră în război contra URSS. **1944**: Antonescu este răsturnat. Un armistiţiu este semnat cu URSS. Tratatul de la Paris consfinţeşte anexarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord la URSS".

Din nou nimic despre sistemul parlamentar. În schimb, găsim primul detaliu de politică internă al României moderne: Garda de Fier ! Cum ea atrage epitetul de „fascistă", treaba sună, desigur, „bine" în context ! Apoi erorile evidente: când pierdeam Basarabia şi Bucovina de Nord, **nu** eram aliaţi cu Germania. Oficial, eram ţară neutră, iar la începerea războiului în Europa, Carol II nu repudiase garanţiile anglo–franceze. Deci, când România Mare se dezmembra (iunie-aug. 1940) politica pro–occidentală a lui Titulescu suferise un grav eşec, neutralitatea era caducă şi ţara era total izolată! Alianţa cu Germania o semnează Antonescu abia în noiembrie 1940. Apoi armistiţiul din 1944 era un armistiţiu cu Marii Aliaţi. Ruşii erau vioara întâi, desigur. Dar tot ce s-a întâmplat de atunci şi până în 1947, a fost cu acordul anglo–american explicit. Cât despre pacea de la Paris (1947), ea consfinţea şi revenirea Transilvaniei de Nord la România. Larousse-ul din 1993 o trece sub tăcere. De ce ? Nu era „spaţiu"?! Păi, la istoria Ungariei este; e adevărat, într-o formă implicită. Citām:

„**Ungaria**, (...) **Istorie**: (...) **1946–1947**: tratatul de la Paris restabileşte frontierele tratatului de la Trianon"...

Dar să continuăm:

„Regele Mihai (1927–1930; 1940–1947) abdică la sfârşitul lui dec. 1947 şi o republică populară este proclamată. 1965: Ceauşescu devine scretar al partidului comunist."

Vă vine să credeţi ?! Nimic despre ocupaţia militară sovietică, aproape nimic despre instaurarea comunismului; nimic despre desfiinţarea partidelor; nimic despre represiunea şi sutele de mii de victime dintre 1945–1964! Cum armata sovietică „nu" ne-a ocupat, numai are rost să-i semnalezi plecarea (1958)! Şi nici virajul „naţionalist" al lui Dej (care-l explică pe Ceauşescu) nu mai poate fi menţionat, căci însuşi Dej este trecut sub tăcere. Nu era spaţiu ?! Dar pentru precizarea cu acribie „la sfârşitul lui decembrie" fusese loc ! Apoi, la istoria Ungariei fusese loc pentru astfel de „detalii". Citām:

„**Ungaria**:(...) **Istoria**: **1944–1945**: trupele sovietice ocupă ţara. (...) **1949**: partidul comunist desfiinţează partidul agrarian, majoritar; M. Rakosi proclamă cu Republica Populară şi impune un regim stalinist."

La noi, nici pomeneală de aşa ceva, deşi simetria fusese perfectă. Păi noi am avut o simplă „republică populară" (observaţi absenţa majusculelor!) în care, după Larousse, nu s-a petrecut „nimic"! La noi, în schimb, nenorocirile încep abia după 1965! Citām în continuare:

„**1967**: Ceauşescu accede la preşedinţia Consiliului de Stat. **1968**: el refuză să participe la invadarea Cehoslovaciei. 1974: Ceauşescu este preşedinte al republicii. Ţara cunoaşte dificultăţi economice care creează un climat social cu atât mai sumbru, cu cât regimul rămâne centralizat şi represiv. **1985**: Ceauşescu relansează „programul de sistematizare a teritoriului" (distrugerea a mii de sate până în anul 2000). **1987**: contestarea se dezvoltă (răzmeriţe muncitoreşti la Braşov). **1989**: o insurecţie (dec. 1989) răstoarnă regimul şi Ceauşescu şi soţia sa sunt arestaţi şi executaţi. "

Prin comparaţie cu regimul Ceauşescu, republica populară apare, dacă nu roz, oricum „liniştită" şi "fără importanţă"! Iar filiaţia celor două faze ale comunismului în România rămâne în ceaţă.

Finalul este „optimist" nevoie mare: „Un Consiliu FSN prezidat de Iliescu asigură conducerea ţării, care ia oficial numele de Republica România. Primele alegeri libere (mai) sunt câştigate de FSN. Iliescu este ales preşedinte. **1992**: Iliescu este realeas ca şef al statului. În urma alegerilor, numeroase formaţiuni politice sunt reprezentate în parlament."

Cum „nu am avut niciodată" sistem constituţional şi pluralist, noroc cu FSN, că avem acum aşa ceva!

Asta e tot despre un popor de 23 de milioane şi o istorie bimilenară. Asta şi, mai ales, **aşa**! Citind cele 111 rânduri consacrate **României** (faţă de 98 Bulgariei, 164 Ungariei şi 234 Poloniei) avem surpriza să constatăm că nu numai sub comunişti „trecutul este imprevizibil şi schimbător", dar până şi geografia (la casele mari!) este la fel de plină de surprize!

Cititorul poate găsi şi singur şi alte surprize. Exemple: „ **Arad**, oraş în România, lângă Ungaria"... Sau: „**Criş**, trei râuri care izvorăsc în Transilvania, confluează în Ungaria şi se varsă în Tisza"... Informaţie corectă, dar – observaţi! – nici o referire la România! De ce aşa ceva? Pentru a pricepe că toponimicul Criş este echivalentul românesc al maghiarului **Körös**, trebuie să ştii că Transilvania este provincie românească... Pe harta celui de al doilea război mondial, în ediţia 1967, România **nu** participă la invazia nazistă în Iugoslavia. Pe cea din ediţia 1993 – aţi ghicit ! – „participă" ! Ca să vezi !...

Am scris cele de mai sus **nu** cu speranţa vreunui ecou la celebra Editură; vocea noastră este prea slabă şi vine prea de departe. Am făcut-o **nu** pentru a ştirbi cu ceva prestigiul imens al Larousse-ului, căci acesta se câştigă sau se pierde, numai **dinăuntru**; lucru binecunoscut de truditorii numeroaselor ediţii Larousse din trecut. Am făcut-o însă pentru a oferi cititorului român un prilej de reflecţie asupra **complexităţii excepţionale a ambianţei externe** în care se **derulează actuala noastră criză internă**. Scepticilor de serviciu şi „democraţilor" de mucava le vor suna toate acestea, desigur, ca „NAŢIONALISM" superfluu sau deplasat. Liberi s-o facă ! Le vom preciza numai atât: şi noi suntem de părere că nu avem dreptul să pretindem altora să ne prezinte „mai frumoşi, mai deştepţi sau mai viteji" decât am fost sau suntem; şi nici să-şi transforme enciclopediile în colecţii de clişee roz, de dragul unor foste sau actuale afinităţi mai mult sau mai puţin asimetrice sau conjuncturale. Este vorba, aşadar, de **rigoarea informaţiei** şi de claritatea **discursului**; de **respectarea adevărului în formă şi în spirit**! Este prea

(urmare în pag. 3)

Dr. Corneliu DIDA

Larousse 1993

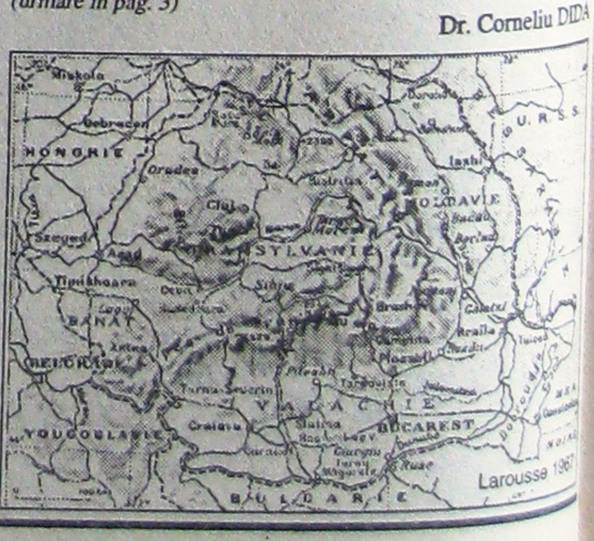

Larousse 1967

MIRCEA SNEGUR
- păcatul faţă de adevăr -

Există un subtil procedeu de a camufla o mare ticăloşie. Acela de a exacerba o „porţiune" a ei sau a scoate în prim plan o alta, o infracţiune minoră în comparaţie cu precedenta. Este tehnica cunoscută a infractorului dispus să recunoască vina minimă (hoţia) pentru a-şi acoperi prin asta marea ticăloşie (crima).

Precauţiile ne sunt necesare pentru că tot o ticăloşie vom semnala aici; iar intenţia noastră nu este de a schimba accentele ei, dimpotrivă, de a le întări. Este vorba de referendumul naţional anunţat de preşedintele Republicii Moldova. O ticăloşie minoră totuşi în lanţul neîntrerupt de josnicii ce ni le-a servit, de trei ani încoace, netrebnica clasă politică guvernantă de peste Prut, ce-l are în frunte pe Mircea Snegur.

Care este „minora" ticăloşie? Procedeul la care a apelat acesta pentru „scoaterea de pe ordinea de zi a problemei unirii cu România", formula propusă românilor de peste Prut, care are drept scop o legitimare „ştiinţifică" a unei decizii politice, în realitate nu are nici o legătură cu vreo normă sau un cod deontologic al unui asemenea demers (sondaj de opinie). Unica întrebare a referendumului sună astfel: *„Sunteţi de acord ca Republica Moldova să se dezvolte ca stat independent şi integru în hotarele recunoscute de ONU, să promoveze o politică de neutralitate, să întreţină relaţii economice reciproc avantajoase cu orice ţară şi să garanteze tuturor cetăţenilor drepturi egale, conform normelor de drept internaţional?"*

Procedeul aminteşte de arhicunoscutele şedinţe de partid: cel supus oprobiului şi criticilor colectivului era – un exemplu – taxat drept: element retrograd, imoral, neintegrat în colectiv, lipsit de caracter şi... acuzat că întârzie la program. Acuza era de necombătut, căci era somat să răspundă prin *da* sau *nu*. Iar personajul, probabil că întârziase cu adevărat de câteva ori de la program...

Analogia este perfectă. Întrebarea propusă în referendum cuprinde în realitate, la fel ca în exemplul nostru, CINCI întrebări, fără nici o dependenţă obligatorie între ele! Căci cineva poate fi de acord ca Republica Moldova „să garanteze tuturor cetăţenilor drepturi egale, conform normelor de drept internaţional", dar să nu fie de acord să se dezvolte „ca stat independent şi integru în hotarele recunoscute de ONU", sau să aibă altă opinie în ceea ce priveşte politica ei economică. Iar combinaţiile de acest tip ar putea continua. În definitiv, orice unionist din Basarabia ar putea cu uşurinţă accepta câteva enunţuri din „întrebarea" propusă.

Concluzia este clară: referendumul – un fals grosolan, *fără absolut nici o semnificaţie sociologică!* – nu este nimic altceva decât o nouă ticăloşie a ticăloşitei clase politice guvernante de peste Prut. O ticăloşie alături de atâtea altele. O ticăloşie în plus.

Dar, aşa cum spunea Prea Fericitul Părinte Teoctist, în scrisoarea adresată lui Snegur: „păcatul împotriva Duhului Sfânt, care înseamnă opacitate perpetuă faţă de adevăr şi suprimarea lui, nu se va ierta nici în veacul acesta, nici în cel ce va veni." !

Pavel MUREŞANU

Deschiderea Uniunii Europene spre Est

Potrivit opiniei Cancelarului Federal, Kohl, fără includerea Statelor Europei de Est în Uniunea Europeană nu va exista o pace trainică. „Niciodată nu ne vom împăca cu gândul că graniţa Uniunii Europene este aceea dintre Germania şi Polonia", a afirmat Kohl duminică 30 ianuarie la Mainz, în cadrul unei întâlniri cu 33 de episcopi din întreaga Europă. Europa este pe calea reînnodării marii tradiţii de a merge împreună. Toţi ar trebui să fie mulţumiţi de progresele obţinute în acest sens.

Înainte de aceasta, Cancelarul Federal a participat împreună cu 2.000 de persoane la o slujbă religioasă festivă în catedrala din Mainz, ce a avut loc la încheierea celei de a 24-a Adunări Generale a Consiliului Conferinţelor Episcopale Catolice Europene. În timpul slujbei religioase, episcopii s-au rugat ca cei care întreţin războiul din fosta Iugoslavie să renunţe la acţiunile lor nemiloase şi să se îndeplinească speranţele privind instaurarea păcii.

„Nici un popor nu este invulnerabil în faţa unei astfel de evoluţii cum este cea a situaţiei din fosta Iugoslavie", a avertizat Cancelarul Federal. Acest lucru arată cât de importantă este contribuţia spirituală şi morală a Bisericii la binele oamenilor. Pierderea credinţei a fost adesea plătită amar cu o creştere a fricii faţă de viaţă. Cei peste 800.000 de cetăţeni din fosta Iugoslavie, care trăiesc în Germania, constituie un avertisment privind necesitatea ajutorării. În acelaşi timp nu trebuie să fie uitate nici ţările mai mici. „Patriotismul este numai atunci o virtute când nu se opreşte la hotarele ţării", a afirmat Cancelarul.

(*Ştire transmisă de* Biroul de presă al Ambasadei Germaniei)

(continuare din pag. 2)

mult sau contrar tradiţiei Larousse?!... Apoi, Larousse-ul 1993 apare în **peste un milion** de exemplare, pentru a nu mai vorbi de ediţiile sale în **spaniolă, finlandeză, italiană, olandeză, portugheză, sârbo-croată, turcă şi engleză!**

Aria sa de răspândire şi capacitatea sa **de orientare** în materie de cultură şi istorie – şi implicit în politică – este imensă! Să ne închipuim că un student (jurnalist, om de afaceri etc) din toată această imensă zonă dominată cultural şi de Larousse, aude declaraţiile lui Jirinovski, cum că „România este o ţară artificială, care s-a format luând teritorii de la Ungaria, Bulgaria şi Rusia"; sau că vede decupajele făcute cu carioca pe harta Europei, dar şi a României, de acelaşi Jirinovski, în **Le Monde**. Dacă îl interesează problema (cum e cu **România**, sau cum e cu **Jirinovski**), una din soluţii este şi Petit Larousse! Cam cum apărem acolo, am văzut. O ţară al cărui popor vine „ de nici unde", al cărei nume este undeva între „capriciu şi mister" şi a cărei alcătuire – din bucăţi disparate, ai zice – a fost opera jocurilor de alianţe din ultima sută de ani, de la Napoleon al III-lea la Antantă şi de la Germania la Soviete! Nespunându-se nimic despre formarea poporului român, despre originea sa latină, despre continuitatea şi comunitatea sa de limbă, cultură, viaţă religioasă şi teritoriu, relativa bogăţie de informaţii din actuala ediţie (prin comparaţie cu ediţia 1967) are un singur efect: transformă şiragul logic şi armonios al unei istorii construite prin **luptă, credinţă** şi **cultură**, într-o grămadă de „mărgele" numai bune de reinserat aiurea!

Cât despre istoria modernă a României, trecându-se sub tăcere 1848, sistemul constituţional, pluralist al României Mici şi Mari, caracterul referendar al Unirii din 1918 şi accentuându-se (prin contrast) elementele de dictatură, România de azi apare ca inaptă (mai degrabă) pentru o evoluţie de tip european! Să fi vrut un Jirinovski o prezentare mai pe plac şi greu s-ar fi putut realiza! Încât, oricât ar fi de surprinzător, scăpările (eufemistic vorbind!) din actualul Larousse, dar şi prestigiul său imens în lume **devin un sprijin** pentru „teoriile" unui Jirinovski! Oricum ai da-o, asta e! Şi unde să mai pui că la ora actuală există şi reprezentanţi cu mult mai „onorabili" ai aceloraşi soi de „teorii", inclusiv la case mult mai mari!...

Cum recent am devenit membri ai comunităţii culturale francofone (prin semnătura dlui preşedinte Iliescu), ne întrebăm: **chiar nu se poate face nimic?** Pot oare rămâne indiferente Ministerul de Externe, Ministerul Culturii, Academia Română, Institutele de specialitate, la toate acestea? Să nu existe canale de comunicare sau căi adecvate pentru o intervenţie civilizată, argumentată, relativ la acest subiect ? Urmăreşte oare cineva, în toate aceste instituţii, felul în care suntem percepuţi şi prezentaţi ca **naţiune** şi **cultură** în marile enciclopedii ale lumii?

După cum se vede treaba, din păcate, **nu!**

În loc de Post-Scriptum, câteva date: -

Prezenţe **culturale româneşti** în Petit Larousse, 1993:

Dimitrie Cantemir (şi ca istoric), **Costache Negruzzi, Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri, Ion Luca Caragiale, Nicolae Grigorescu, Nicolae Iorga, Tudor Arghezi, Tristan Tzara, George Călinescu, Mihail Sadoveanu, Panait Istrati, George Enescu, Nae Ionescu, Emil Cioran, Mircea Eliade, Emil Racoviţă, Constantin Brâncuşi, Dinu Lipatti şi ... Nadia Comăneci (!).**

În plus:

Pe tabelul Nobel: **George Pallade** (SUA) fără specificarea originii române.

Pe tabelul Goncourt: **Vintilă Horia** (1960) fără specificarea originii române, dar cu precizarea că „a refuzat premiul" (în urma unei campanii condusă de „L'Humanité", pentru motivul de „fascism" – n.n.)

Ar mai fi câţiva oameni de cultură cu specificaţia **de origine română** dar care nu aparţin culturii române (Mihalovici – compozitor; Spielberg – desenator; C. Ancel – poet austriac etc...

Nici unul din scriitorii plecaţi din ţară ca dizidenţi sau transfugi, nu apar în Larousse.

Dintre personalităţile române care s-au impus **în ţară**, după 1994, apar – în afara Nadiei Comăneci – numai trei : **Gh. Gheorghiu-Dej, N.Ceauşescu, I.Iliescu.**

Credem că nu mai e nevoie de nici un comentariu.

(C.D.)

CĂTRE INTELECTUALII EUROPEI

Stimaţi colegi,

Urmărim cu profundă îngrijorare evoluţia relaţiilor politice slovaco–ungare care aminteşte, din păcate, din ce în ce mai mult momentele tragice ale Münchenului şi ale arbitrajului de la Viena de la sfârşitul anilor treizeci. Apare pericolul ca aşa-zisa dispută cu privire la naţionalităţi să se transforme într-un conflict, despre ale cărui cauze oamenii de cultură europeni primesc informaţii unilaterale şi neadevărate. Unii reprezentanţi ai minorităţii maghiare din Slovacia au desfăşurat în ultimii ani, dar mai ales după despărţirea paşnică dintre Cehia şi Slovacia în două republici separate, o activitate propagandistică ce urmărea camuflarea contururilor reale ale disputei pe care o provoacă, şi anume disputa privitoare la Tratatul de la Trianon. Considerăm de aceea că este de datoria noastră să vă informăm în legătură cu cauzele reale ale tensiunii dintre Republica Slovacă şi Republica Ungară în chestiunea minorităţilor.

Republica Slovacă s-a născut la 1 ianuarie 1993 şi a fost recunoscută de peste o sută de state. Prin Constituţia de la 30 decembrie 1977, Papa Paul al VI-lea a proclamat teritoriul Slovaciei provincie ecleziastică independentă în limitele actualelor frontiere de stat ale Republicii Slovace. În pofida acestor realităţi, Ungaria refuză să declare frontierele sale cu statele învecinate drept definitive.

După apariţia Ceho–Slovaciei în 1918, au rămas în Ungaria peste patru sute de mii de etnici slovaci, iar în Slovacia aproximativ şase sute de mii de etnici maghiari. Destinul real al acestor naţionalităţi se exprimă în următoarele cifre: în timp ce în Ungaria de azi îndrăznesc să-şi decline naţionalitatea slovacă cam nouă mii de oameni, în Slovacia, conform recensământului din 1991, se declară de naţionalitate maghiară peste o jumătate de milion de persoane. În timp ce naţionalităţile din Ungaria, cum sunt de exemplu cea slovacă, cea germană şi altele, au fost practic lichidate, minoritatea maghiară din Slovacia îşi dezvoltă din plin propria identitate, fiind generos dotată din bugetul Republicii Slovace în toate planurile activităţilor culturale şi politice, în învăţământ şi artă, iar în modul cel mai firesc îşi desfăşoară activitatea în cadrul Parlamentului Republicii Slovace şi reprezentanţii partidelor politice maghiare. Cum ne explicăm prăpastia dintre vitalitatea minorităţilor din Ungaria, pe de o parte, şi cea a minorităţilor maghiare din statele înconjurătoare?

Cu toată răspunderea, pe baza faptelor citate, dar şi a altora, declarăm că **în Ungaria de ieri şi de azi nu acţionează o concepţie democratică modernă privind drepturile minorităţilor,** iar opinia publică maghiară are obsesia că orice persoană care locuieşte în Ungaria este în mod automat maghiar şi că acolo unde există unguri, precum în statele vecine, ar trebui să se constituie entităţi statale maghiare. Un asemenea program politic reprezintă o reală sursă de nelinişte în centrul Europei şi, dacă nu chiar acum, pe viitor va deveni cauza unui conflict mai grav, nu numai de natură ideologică. Concepţia romantică a naţiunii ca rasă şi a unui stat extins şi asupra diasporei, concepţie la care Ungaria de azi nu vrea să renunţe, se reflectă nemijlocit în acţiunea politică a reprezentanţilor minorităţii maghiare din Slovacia cât se poate de transparent şi cu o dorinţă de înfăptuire din ce în ce mai intensă.

Pe teritoriul a treisprezece raioane cu populaţie amestecată, unde trăiesc azi 1.538.503 locuitori, din care 1.006.950 slovaci şi 531.553 unguri (dacă s-ar lua în considerare numai unsprezece raioane cu populaţie amestecată, şi în acest caz slovacii sunt majoritari – 624.811 slovaci şi 506.553 maghiari), deci într-un spaţiu tipic din punct de vedere al amestecului etnic, reprezentanţii minorităţii maghiare revendică înfiinţarea unei zone autonome cu administraţie şi instituţii proprii. Mâine vor cere alipirea acestui teritoriu la Ungaria, fapt în care nu putem să nu vedem strategia de perspectivă a reprezentanţilor politici ai Ungariei. Dacă identitatea minorităţilor naţionale din Ungaria este reprimată printr-o politică conştientă de asimilare forţată, dacă acolo,astăzi, se depun flori pe mormântul minorităţilor etnice, în schimb în statele învecinate, **minoritatea maghiară** ce convieţuieşte paşnic cu populaţia indigenă majoritară **este folosită abuziv în vederea atingerii scopurilor imperiale de refacere a Ungariei mari de odinioară şi de la a cărei realizare politica ungară nu vrea să abdice**, în ciuda caracterului nerealist şi periculos al unui asemenea proiect.

Caracterul imoral al intenţiilor politice ungare e dovedit şi de faptul că legea minorităţilor nr. 77, care va intra în vigoare cu începere de la 1 ianuarie 1994, este de la bun început pusă la îndoială chiar pe terenul parlamentului ungar, neadmiţându-se aplicarea ei în practica politică faţă de propriile naţionalităţi, în schimb se consideră că această lege ar urma să constituie un model pentru realizarea pretenţiilor minorităţilor maghiare din ţările învecinate.

Un exemplu care poate lămuri întreaga problematică este reprezentat de recentul protest al preşedintelui Uniunii germanilor din Ungaria; el a acuzat parlamentul ungar că nu respectă propria constituţie, prin declaraţii care consideră drept imposibilă prezenţa în parlamentul ungar a reprezentanţilor minorităţilor naţionale. În mod justificat se întreba reprezentantul germanilor din Ungaria, ca de altfel orice persoană care gândeşte democratic, cu ce drept moral se amestecă Ungaria în problemele minorităţilor naţionale din alte ţări, de vreme ce ea însăşi nu asigură nici măcar condiţiile democratice elementare pentru viaţa naţionalităţilor în propriul stat.

Ungariei îi place să se prezinte drept factor de stabilitate în Europa centrală. În realitate nu-i vorba decât de o pălăvrăgeală periculoasă, fiindcă ea însăşi, prin politica faţă de naţionalităţi şi prin concepţii iraţionale asupra naţiunii, reprezintă în Europa centrală o sursă de nelinişte şi de conflict latent, care devine, din nenorocire, din ce în ce mai evident.

Se naşte un nou focar de tensiune, decurgând înainte de toate de **revitalizarea naţionalismului, a xenofobiei şi a intoleranţei naţionale în Ungaria, culminând cu reapariţia ideii de Ungaria Mare.** De aici provin acţiunile periculoase ale reprezentanţilor minorităţii maghiare prin care se urmăreşte realizarea acestei idei. Ungaria Mare nu ar putea fi înfăptuită decât prin revizuirea frontierelor actuale.

Considerăm că este obligaţia noastră morală de a atrage atenţia Europei intelectuale asupra realităţii spirituale şi politice din centrul Europei, asupra politicii duplicitare a Ungariei, unde cuvintele stau în contradicţie cu faptele şi unde nu există garanţie de rezolvare paşnică a problematicii minorităţilor, acolo unde s-au înstăpânit însuşiri ale moralităţii politice învechite şi de mult depăşite în cultura politică europeană.

Acest apel a apărut în revista „Literárny tyzdennik" din Bratislava la 14 ianuarie 1994 şi este semnat de cincizeci de personalităţi ale culturii, ştiinţei, artei şi literaturii slovace.

Repere creştine: **Nae Ionescu**

IERTARE CREŞTINĂ

Iertare ! Iertare creştină. Cuvântul a fost prea des pomenit în ultimele zile. Dar la înţelesurile lui câţi se vor fi gândit cu dinadinsul? Şi totuşi el trebuie lămurit.

Creştinismul este religia iubirii, a milei şi a iertării. Religia celor slabi deci? A sclavilor ? A, nu ! Ci mai degrabă a eroilor. A eroilor umili şi anonimi; a celor care s-au înfrânt pe ei, a celor care nu mai sunt ai lor, ci ai lui Dumnezeu.

Cine nu mai cere nimic pentru el, – e creştin.

Cine nu mai există prin el, – e creştin.

Cine s-a omorât în trupul lui, în ambiţiile şi poftele lui, dar trăieşte în spiritul şi legea lui, care e a lui Dumnezeu, e creştin...

Înseamnă însă aceasta că un creştin nu există, nu cere nimic, nu vrea nimic, nu luptă pentru nimic ? Deloc. El este, luptă şi cere împlinirea legii lui Dumnezeu.

De-ţi va greşi aproapele tău nu de şapte ori, dar de şaptezeci de ori câte şapte, iartă-l pre el. Desigur. De-ţi va greşi ŢIE ! De-ţi va greşi ţie, nu ai nici un drept să-l osândeşti; căci cine te-a pus pe tine judecător în propria ta cauză: şi de unde vei lua puterea să osândeşti, şi hotărârea să execuţi ?

Cum de poţi aduna atâta tărie în sufletul tău, încât să iei asupra ta păcatul grozav de a te înscăuna ca stăpân peste oameni ? Deci iartă-l. Dar noi mai ştim ceva:

Ştim că batjocorit, scuipat, pălmuit şi spânzurat pe cruce, Hristos a gemut îndurător: Iartă-le lor, Doamne, că nu ştiu ce fac. Dar tot Hristos îndurătorul a toate e cel care a luat biciul şi a gonit pe zarafii şi negustorii care spurcau casa Domnului. De ce se uită atât de uşor lucrurile acestea ?

De ce nu ne dăm seama că blasfemăm şi că batjocorim tocmai ce e mai cutremurător de sublim în creştinism atunci când bagatelizăm iertarea creştină făcând din ea o muşama cu care să acoperim păcatele ce se fac împotriva „legii" ?

Căci tocmai asta e sublim în religia noastră: dezrădăcinarea subiectivismului şi a sentimentalismului obişnuit să centreze toate întâmplările asupra noastră înşine, – şi punerea noastră absolută în slujba unei realităţi transcendente nouă. Iertarea în domeniul relativ al personalului e la locul ei: pentru că noi neexistând ca „noi", insulta ce ni se face nu are obiect, nu există pur şi simplu. Iertarea greşelilor greşiţilor noştri echivalează cu indiferenţa faţă de răul care ni se face pentru că acest rău noi nu-l simţim, nu trebuie să-l simţim. Aşa fiind iertarea nu e un principiu de morală, ci o metodă terapeutică pentru prelucrarea noastră personală.

Dar atunci iertarea pentru păcate împotriva legii nu există pentru noi; ea nu stă în mâna nostră, ci în mâna lui Dumnezeu; singur poate Dumnezeu să ierte. Noi nu ! Ar fi prea mare îndrăzneala şi orgoliul acesta ne-ar pierde.

Încetaţi deci, mieluşei ai lui Dumnezeu cu risipa de generozitate; **NON DE RE TUA AGITUR !**

29 Noiembrie 1926

(*Notă: titlul articolului este dat de redacţie.*)

16	M	Sf. Mc. Pamfil, Valentin şi Cuv. Flavian
17	J	Sf. Mare Mc. Teodor Tiron; Sf. Mariamna
18	V	Sf. Ierarh Leon, Episcopul Romei; Sf. Agapit, Episcopul
19	S	Sf. Apostol Arhip, Filimon şi Apfia
20	D	Sf. Ierarh Leon, Episcopul Cataniei; Cuv. Visarion (*Începutul Triodului*)
Duminica a 33-a după Rusalii (a Vameşului şi a Fariseului); Ap. II, Tim. III, 10-15; Ev. Luca XVIII, 10-14; glas 4, voscr. 4		
21	L	Cuv. Timotei cel din Simvoli; Sf. Eustatie, Episcopul Antiohiei
22	M	Aflarea moaştelor sfinţilor Mc. din Evghenia; Cuv. Atanasie, Talasie şi Irineu
†23	M	Sf. SfinţitMc. Policarp, Episcop Smirnei. Sf. Gorgonia (*Harţi*)
†24	J	Întâia şi a doua aflare a Capului Mergătorului înainte şi Botezătorului Ioan
25	V	Sf. Ierarh Tarasie, Arhiepiscopul Constantinopolului, Alexandru şi Ipatie (*Harţi*)
26	S	Sf. Ierarh Porfirie, Arhiepiscopul Gazei; Sf. Muceniţă Fotini; Sf. Teodor
27	D	Cuv. Mărturisitor Procopie Decapolitul; Cuv. Talaleu
Duminica a 34-a după Rusalii (a Fiului risipitor); Ap. I Cor. VI, 12-20; Ev. Luca XV, 11-32; glas 5, voscr. 5		
28	L	Cuv. Mărturisitor Vasile; Cuv. Casian Romanul şi Gherman din Dobrogea (cu prăznuire la 29 februarie)

IMPERIALISM CATOLIC

Imediat după 22 decembrie 1989, pe postul naţional de televiziune este lansat primul atac împotriva Bisericii Ortodoxe Române. O ignobilă calomnie la adresa Prea Fericitului Patriarh Teoctist – este invocată o telegramă de felicitare adresată lui Nicolae Ceauşescu după represaliile sângeroase de la Timişoara, fapt ce s-a dovedit a fi până la urmă un fals grosolan – dă semnalul unei susţinute campanii denigratoare. Mesajul este interceptat urgent şi intens mediatizat în ţară şi în străinătate, de însuşi şeful Bisericii Catolice de Rit Bizantin (fostă Greco-Catolică), cardinalul Alexandru Todea. Vastul aparat al Imperiului catolic începea să se pună în mişcare.

La 31 decembrie – la o săptămână după dispariţia fizică a lui Nicolae Ceauşescu – doi dintre conducătorii de atunci ai României, Silviu Brucan şi Petre Roman, încep „consultările" cu trimişii imperiali ai Vaticanului. „Negocierile" se desfăşoară ireproşabil, cererile şi aprobările se succed fără distorsiuni, fără greşeală, ca după un plan bine ticluit. Trimişii Vaticanului se pot declara satisfăcuţi. „Reprezentanţii" români – fără a se consulta cu alţi factori politici ori religioşi din ţară! – acceptă tot. Pe 3 ianuarie 1990, Vaticanul poate să anunţe restabilirea completă a ierarhiei greco-catolice din România.

Consecvent cu sine, Imperiul catolic nu se poate considera satisfăcut: declară noua zonă ce i se înfăţişează drept teritoriu de prozelitism şi sub flamura generoasă a „libertăţii credinţei", declanşează o furibundă campanie împotriva credinţei ortodoxe.

I. Românii şi Biserica Catolică până la 22 decembrie 1989 (precizări necesare)

A relua istoria înfiinţării Bisericii Greco-Catolice, întreg şirul de atrocităţi – şantaj, presiuni, schingiuiri – ce a urmat aşa-numitei *A doua diplomă leopoldină* (19 martie 1701), a reaminti că generalul Bukov, în zelul său pentru executarea ordinelor împăratului Habsburgilor a distrus – în 1761 – cu tunul şi prin incendiere 150 de mânăstiri şi biserici româneşti din Transilvania, a dezvălui încă o dată sprijinul pe care Biserica Greco-Catolică l-a adus operei de maghiarizare a românilor din Transilvania este astăzi inutil. Lucrurile sunt bine cunoscute, chiar dacă nu *recunoscute* de toată lumea.

Să nu ni se amintească de Şcoala Ardeleană sau de luptele naţionale ale românilor catolici! Faptul că românii au folosit poarta deschisă de catolicism pentru afirmarea intereselor lor, faptul că au declanşat şi susţinut lupta naţională pe unicul canal care le mai rămăsese la dispoziţie – cel catolic – este meritul românilor şi nu al Bisericii Catolice! Ca şi în alte dăţi, românii nu au făcut altceva decât să reitereze atitudinea care – s-a spus – le este specifică în istorie: *pozitivarea negativităţii*. „Negativitatea" s-a numit atunci catolicism, iar „aspectul pozitiv" era susţinerea interesului naţional!

Din istoria relaţiilor celor două Biserici în perioada interbelică mai semnalăm doar celebrul *Concordat*, ratificat de papalitate în 1929, înţelegere care dezavantajează net Biserica Ortodoxă Română (a se vedea şi „Protestul înaintat Parlamentului României de Patriarhia Ortodoxă Română în urma hotărârii Sfântului Sinod din 1929", aflat în anexa cărţii).

În ceea ce priveşte raporturile catolicism-ortodoxie în perioada postbelică, prin documentele pe care le înfăţişează, lucrarea deschide cititorului o nouă perspectivă. „Apelul către românii din Germania şi din tot Occidentul" (27 februarie 1988) al Monseniorului dr. Octavian Bârlea sau interviul aceluiaşi personaj din paginile ziarului „Curentul" (noiembrie- decembrie 1988) – ca să numim doar câteva – sunt documente şi atitudini revelatoare. În acesta din urmă, Monseniorul Bârlea face afirmaţii de genul: *„B.O.R. şi ortodoxia românească sunt îndreptate împotriva Occidentului" sau „...cultura română majoră s-a desprins de Biserica Ortodoxă. Marile curente culturale româneşti, începând din secolul trecut, au înflorit în afara Bisericii"*. După ce, fără nici un temei istoric, transformă criza politică din 1701 în „criză religioasă"(!) a neamului românesc, Monseniorul ajunge să debiteze cea mai mârşavă insultă la adresa poporului român: ***„Nu ortodoxia – sau fondul sufletului ortodox – ne-a ajutat să-i primim în Bucureşti, în 1944 pe ruşi cu flori şi să-i facem să ne distrugă de tot ţara?"***.

Cuvintele Monseniorului dr. Octavian Bârlea înlătură orice echivoc şi-i transformă pe cei care-l recunosc drept purtător de cuvânt în duşmani definitivi ai neamului românesc. Declaraţia este momentul culminant al celei mai perfide campanii de denigrare a poporului român. Este insulta la adresa luptei de trei sute de ani dusă de poporul român împotriva cotropitorilor ruşi şi – mai târziu – împotriva trupelor ruseşti de ocupaţie!

Pentru Monseniorul Bârlea, jertfele soldaţilor şi ofiţerilor români pe frontul din răsărit, martiriul Mişcării Legionare în România sau în Spania (unde eroii Moţa şi Marin s-au jertfit luptând alături de creştinii catolici!) în lupta ei împotriva bolşevismului, destinul tragic al marelui erou român, Mareşalul Antonescu, toate acestea NU EXISTĂ! Rezistenţa luptătorilor anticomunişti din munţi sau rezistenţa fraţilor noştri din Basarabia împotriva rusificării nu-l interesează pe prelatul catolic! Toate aceste jertfe, toate aceste sacrificii şi martiraje nu s-au făcut *împotriva* credinţei ortodoxe, ci bazându-se întotdeauna pe aceasta, poporul român rămânând fidel până la capăt Legii şi credinţei sale strămoşeşti. Şi doar prin asta supravieţuind!

Toate încercările de denigrare a Bisericii Ortodoxe Române, toate tentativele de identificare a clerului ortodox cu aparatul comunist de ocupaţie au fost nimicite dintr-o lovitură de poporul român. Poporul român, cel care a declanşat în decembrie 1989 o revoluţie anticomunistă şi care şi-a asumat prin tineretul său continuarea *până la capăt* a luptei împotriva hidrei roşii, s-a declarat, cu ocazia recensământului din 1992, ortodox în proporţie de 82 la sută.

Ce palmă mai răsunătoare pe obrazul ticăloşit al denigratorilor neamului românesc şi ai credinţei sale strămoşeşti!?

II. *...Şi după 22 decembrie 1989*

Campania împotriva Bisericii Ortodoxe Române s-a declanşat, spuneam, fără întârziere. În numai şase zile întreaga legislaţie era modificată în favoarea Bisericii Catolice. Era semnalul verde pentru prozelitismul catolic.

Presiunile şi somaţiile au urmat apoi cu şi mai multă intensitate. În ziarul „Cuvântul românesc" (Canada, martie, 1990), Tertulian Langa – Vicarul general al diocezei din Cluj-Gherla, care apărea în postură de purtător de cuvânt al conducerii Bisericii Greco-Catolice – în articolul cu un titlu elocvent „Poziţia Bisericii Române Unite din Ţară", cerea, cu o aroganţă incredibilă şi în termeni ultimativi, completarea *Decretului de abrogare a Decretului 358/1948* cu un nou articol. Articol prin care: „Biserica Română Unită să fie pusă şi de fapt în toate drepturile precum şi în posesia bunurilor mobile şi imobile, pe care le-a avut înainte de 1 decembrie 1948". Fără discuţii. Căci altminteri, urmează sancţiunile, adică apelul la „forurile internaţionale" şi la „Scaunul apostolic". Deşi „chestiunea patrimoniului" fusese practic clarificată prin înţelegerea instituită la 24 ianuarie 1990, care stipula că *proprietatea bunurilor aflate în discuţie aparţinea comunităţii credincioşilor*, în consecinţă urmând a fi repartizate între credincioşii ortodocşi şi greco-catolici în funcţie de numărul celor ce se vor declara pentru una sau alta dintre cele două confesiuni, preotul vicar Tertulian Langa este categoric: „Ţinem să menţionăm că respingem *de plano* şi în mod absolut orice soluţie bazată pe recensământ sau pe vreo altă formă de referendum popular". Rămasă fără credincioşi – o formă fără fond – Biserica Catolică apelează la unica formă de „dialog" pe care a aplicat-o în istoria ei: dictatul! Vechile instincte inchizitoriale se trezesc, căci imperiul nu vrea să recunoască nici un fel de înfrângere. În ciuda evidenţelor, Biserica Catolică încearcă totuşi, prin cuvântul aceluiaşi reprezentant, să-şi camufleze dezastruosul eşec: „Este în curs desfăşurarea unui genocid cultural patronat în mod tacit de stat şi animat de B.O.R." împotriva Bisericii Române Unite cu Roma! (Procedeul nu e nou, aceleaşi explozii de ură furibundă şi iresponsabilitate moral-politică se află şi-n arsenalul reprezentanţilor politici ai concetăţenilor noştri maghiari...)

Gestul Papei Ioan Paul al II-lea din 28 mai 1991, când l-a ridicat pe Mitropolitul Bisericii Române Unite cu Roma, Alexandru Todea, la rangul de Cardinal în Curia papală (încălcând grav statutul stabilit prin *Actul de unire cu Roma* din 7 octombrie 1698 şi *A doua diplomă leopoldină* din 1701), coroborat cu schimbarea denominaţiei Bisericii Greco-Catolice în Biserică Română Unită cu Roma, dovedesc fără tăgadă că preocuparea Papei era – şi este – de a găsi formula ideală de a integra această biserică în Biserica Catolică Universală. Numirea apoi a Cardinalului Alexandru Todea drept conducător ierarhic şi spiritual al tuturor catolicilor din România, indiferent de apartenenţa lor etnică – creându-se astfel o Biserică Catolică Unită pentru toţi credincioşii catolici din România – confirmă irefutabil o asemenea ipoteză şi, mai mult decât atât, va deschide calea către maghiarizarea Bisericii Catolice din România! (Marea majoritate a catolicilor sunt de naţionalitate maghiară.)

Ipoteza sugerată de titlul lucrării „Imperialismul catolic – o nouă ofensivă antiromânească" dobândeşte astfel o primejdioasă confirmare.

*

Bogăţia informaţională şi consistenţa argumentării fac din această lucrare – din care am selectat doar câteva aspecte – un instrument absolut necesar pentru desluşirea aspectelor politico-religioase ale spaţiului central şi răsăritean al Europei. Adică ale teritoriului de interferenţă între zona religioasă catolică şi cea ortodoxă. În aceste condiţii o suplimentare de tiraj (reeditare) a cărţii depăşeşte sensurile unui simplu gest editorial.

Silviu RAREŞ

Grigore Nedei – „Imperialismul catolic – o nouă ofensivă antiromânească", Ed. Clio, Bucureşti, 1993, preţ 2500 lei.

Notă: Asupra prozelitismului catolic vom reveni, prin dezbaterea, în numerele viitoare, a gravei probleme a unităţilor de învăţământ catolice.

STUDIU ASUPRA FRANCMASONERIEI

Întocmit de I.P.S. MITROPOLIT NICOLAE AL ARDEALULUI şi votat de Sfântul Sinod în şedinţa sa de la 11 Martie 1937.

(urmare din numărul trecut)

b) Să lămurim acum atitudinea în chestiunea religioasă a Masoneriei ce se pretinde supărată cu Marele Orient Ateu din Franţa. Mai întâi câte ceva din «Constituţia şi Regulamentul» Marii Loje Naţionale Române. Observăm, însă, că în această *Constituţie şi Regulament* nu sunt fixate decât chestiuni formale de procedură, idealurile organizaţiei, principiile ei, cuprinsul discuţiilor din ateliere nu sunt făcute cunoscute. *Constituţia şi Regulamentul* îndrumă de câte ori este vorba de o chestiune mai importantă la *Marile Constituţii, Tradiţiile şi Ladmarkurile Ritului*. *Constituţia şi Regulamentul* Marii Loji Naţionale nu e un document pe baza căruia să se poată spune ceva definitiv referitor la scopurile şi acţiunea ei, cu atât mai mult cu cât acest document însuşi vorbeşte de secretele masonice a căror divulgare este socotită între infracţiunile cele mai grave (54). Ba într-un loc spune acest document: «În Loji se primesc cunoştinţele care nu se publică nicăieri şi pe care nu le putem învăţa decât în Lojă» (55).

Dar chiar şi din puţinele expresii ale acestui document se poate trage o concluzie care arată suficient conflictul Masoneriei cu doctrina Bisericii. E adevărat că în art. 3 al *Constituţiei, Statutelor* etc., se prevede că «nimeni nu poate fi primit în Francmasonerie dacă nu crede în Dumnezeu şi în nemurirea sufletului». Legămintele şi jurămintele masonilor faţă de Ordin sunt contractate pe Sf. Scriptură (p. 4). Dar în altă parte (56) se spune: «Oricare ar fi religia sau cultul cuiva, el nu poate fi exclus din Ordin, dacă crede în Marele Arhitect al Universului şi practică învăţăturile sfinte ale moralei».

Până aici nu ar fi nimic grav. S-ar putea spune: sunt atâtea alte Societăţi în care nu se cere nici acest minim de credinţă religioasă. Numai că celelalte Societăţi au altfel de obiective; economice, culturale, câtă vreme Francmasoneria se socoteşte dacă nu un adversar al Bisericii, în orice caz un concurent al ei, cu o credinţă proprie ei. Căci, iată ce se spune în pasajul citat puţin mai jos: «masonii, *cele mai virtuoase elemente ale tuturor credinţelor... caută să demonstreze superioritatea credinţei pe care o profesează* ». Aşadar un francmason evreu, fără a-şi însuşi prin intrarea în Francmasonerie credinţa creştină, e socotit şi de francmasonii «creştini» ca având o credinţă superioară celei pe care a revelat-o însuşi Fiul lui Dumnezeu Cel întrupat. În mândria francmasonilor de a se socoti deasupra creştinismului (57) se află implicată negarea Divinităţii creştinismului, cea mai gravă dintre erezii.

Aceeaşi concluzie se deduce şi din alte datorii impuse masonului. După ce se spune la p. 74 că «printre noi sunt Fraţi de toate religiile şi rasele», la p. 75 se cere: «trebuie să preferi un francmason oricărui alt om, când solicită, în condiţii egale, aceeaşi situaţie». Purtarea aceasta trebuie să o aibă un mason nu numai faţă de alt mason din ţară, ci şi faţă de cei din străinătate, căci art. 5 al *Constituţiei Statutelor*, etc. (p. 4) spune: «Oricărui rit i-ar aparţine un mason, el este frate cu toţi masonii de pe glob». Prin urmare Masoneria formează o cofraternitate mai presus de religie, de neam şi de familie. Un mason consideră mai apropiat sieşi pe un evreu mason decât pe un român creştin. Prin aceasta se rupe legătura bisericească dintre cei care formează după, Apostolul Pavel, Trupul tainic al Domnului. Se poate spune că masonul iese din Biserică precum iese din comunitatea naţională. «Familia, prietenii – se spune mai departe la p. 75 – sau vecinii să nu afle chestiuni în legătură cu activitatea francmasonică, atât personală, cât şi cea colectivă».

Putem pune de pe acum întrebarea: Ce rost mai are jurământul pe Sfânta Scriptură când îl rosteşte şi un evreu care nu crede în ea, sau când respinge originea divină a ei?

Dar poate că cel puţin nu se cuprind în *Marea Lojă Naţională* decât români, aşa că acea cofraternitate cu masonii din alte ţări rămâne o legătură destul de platonică. Chiar aşa de ar fi, totuşi ar fi grav: se afirmă principiul care pune mai presus de legăturile bisericii şi naţionale pe cele masonice. În realitate *Masoneria Naţională Română* cuprinde mulţi străini şi nu există nici o piedică pentru a cuprinde şi mai mulţi. E adevărat că Supremul Consiliu gr. 33 nu admite în sânul său ca membri activi decât o pătrime de membri neortodocşi (68). Destul este dacă o pătrime din ei pot fi neortodocşi. Dar Supremul Consiliu are şi membri emeriţi. Între aceştia numărul străinilor nu este limitat. Dar ceea ce e mai important, e că grosul Masoneriei Naţionale îl formează membrii din celelalte grade, de la 1–32, şi mai ales cei din primele 3 gr. Între aceştia numărul străinilor iarăşi este nelimitat. Faţă de toţi aceşti străini masonul român e obligat să dea sprijin în toate împrejurările când i se cere – în anumite cazuri cu riscul vieţii (59). Refuzul sprijinului cerut aduce una dintre cele mai mari pedepse (60).

Dar acum să luminăm şi mai bine atitudinea faţă de creştinism a Masoneriei Naţionale Române, confruntând-o cu câteva citate din amintita Blaubuch a Masoneriei austriece, care este în legătură şi cu cea din Anglia şi cu cea română. Francmasonul vienez dr. Oscar Trebitsch spune în atr. *Freimaurerei u. Radikalismus* «Caracteristica permanentă a Masoneriei este accentuarea necesar imanentă a caracterului *autonom* al eticii sale şi prin aceasta în mod necesar şi negarea oricărei posibilităţi a vreunei etici *heteronome*, fie ea crescută metafizic pe terenul speculaţiei filosofice, fie pe cel al speculaţiei teologice» (p. 65).

În această carte francmasonul Dr. Kurt Reichl scrie: «Francmasoneria este în fiinţa ei adânc pătrunsă de ideea că pe terenul credinţei nu poate fi dogmatizată o anumită convingere privitor la ceva imposibil de cunoscut. Ea stă pe punctul de vedere cel cu adevărat tolerant,

Diplomă cu însemne masonice

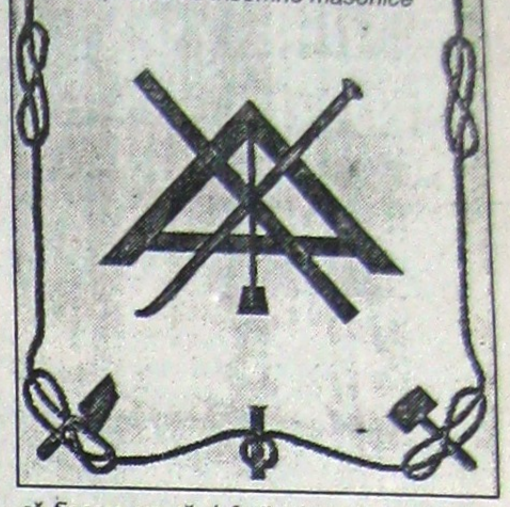

că fiecare are să-şi facă socoteala cu infinitul după trebuinţele sale religioase. Felul credinţei, sensul ce-l dă fiecare noţiunii sale despre Dumnezeu, nu e pentru Francmasonerie nimic, pentru ea totul este conducerea etică a vieţii care rezultă din concepţia despre lume a respectivului ins» (p. 31). Întâlnim aşadar acelaşi indiferentism faţă de revelaţia creştină, pusă în rând cu oricare altă credinţă. Nici o grijă pentru unificarea sufletelor în aceeaşi credinţă creştină, ci insul e justificat în tendinţa de a-şi avea o atitudine cu totul individuală în chestiunea religioasă. Nu susţine nici Biserica impunerea cu sila a credinţei creştine, dar propovăduieşte sus şi tare că această credinţă e revelată de Dumnezeu, deci singura adevărată în plenitudinea ei şi dezaprobă fărâmiţarea societăţii omeneşti în tot atâtea credinţe câţi indivizi sunt.

(va urma)

(Notele şi indicaţiile bibliografice vor fi prezentate la încheierea studiului – N. Red.)

VICTIME şi CĂLĂI

Recent, în decembrie trecut dl **Moses Rosen**, în calitate de şef al comunităţii evreieşti, a reabilitat-o pe **Ana Pauker**, absolvind-o de crimele săvârşite şi numind-o **„victimă a stalinismului“** ! Iar un fost colaborator al Anei Pauker, dl **Eduard Mezincescu**, publică chiar o carte cu pretenţii istorice unde „mărturiseşte“ despre Mareşalul Antonescu. Cu o neobrăzată şi ticăloasă infamie dl Mezincescu aflat atunci între asasini (ca şi Silviu Brucan, de altfel), se întoarce pentru a-şi desăvârşi opera (precum ofiţerul sovietic care a mai tras încă o dată în capul Mareşalului), încearcând acum să ucidă până şi memoria Comandantului oştirii române.

Comuniştii au după cum se vede o preocupare obsesivă faţă de Memorie. Mai precis faţă de distrugerea sau falsificarea probelor care îi acuză. Rămâne de văzut în ce măsură este dl Moses preocupat de apărarea unor coreligionari ai domniei sale, ori de salvarea unui întreg trib de comunişti ce încearcă una dintre cele mai perfide acţiuni imaginabile, acum, la patru ani după insurecţia din Decembrie '89. Şi anume ştergerea urmelor trecutului, astfel încât ei să poată reveni „curaţi“ la marea lor vocaţie. Cea de călăi. Călăi ai culturii, ai spiritualităţii popoarelor ocupate, dar şi ai propriilor lor concetăţeni.

Să nu uităm, evreii comunişti, ce au reprezentat 80% din aparatul superior de stat în perioada '46–'64, au băgat în puşcării îndeajuns cosângeni de-ai lor, evrei anticomunişti ori sionişti, al căror ideal era, deci, o patrie – Israelul. Ne facem o datorie în a arăta în continuare cine au fost tovarăşii aflaţi în umbra Anei Pauker, care, implicit, ar urma să beneficieze şi ei de calificativul de „victime ale stalinismului“.

Ministrul de interne imediat după război a fost **Burah Tescovici** (alias Teoharie Georgescu), ce a iniţiat şi campania de „lichidare“ a întregii culturi române. Care a cerut arderea, topirea, dispariţia tuturor cărţilor, operelor, mărturiilor ce reprezentau cultura română. De la Cantemir şi Haşdeu la Eminescu şi Mircea Eliade. Trebuia „ras“ tot; toată memoria culturii româneşti. Poeţii, istoricii, scriitorii, artiştii României trebuiau să dispară şi odată cu ei trebuia să dispară şi opera lor.

Şi pentru ca nu cumva memoria românească să supravieţuiască, a fost aruncată în beciuri toată elita. Toţi cărturarii, studenţii, profesorii, preoţii, militarii. Mai apoi au urmat şi ţărani şi muncitori, practic toate categoriile sociale.

Deşi au încarcerat două milioane de români, deşi au omorât peste 800.000, campania comunistă împotriva culturii, spiritualităţii şi memoriei româneşti nu a încetat. Se ştie prea bine, editarea operei lui Eminescu devenise o problemă politică de stat. Şi printre cei mai înverşunaţi adversari s-a aflat şi rabinul Moses Rosen, aflat prin concepţie şi afirmaţii pe aceeaşi linie ideologică cu Teoharie Georgescu (Burah Tescovici). Iar cei care îl secondează în această campanie împotriva istoriei, culturii şi memoriei româneşti au fost numiţi de nenumărate ori în paginile publicaţiei noastre. Printre ei se află **Radu Florian**, fostul şef al catedrei de filosofiei marxiste de la *„Ştefan Gheorghiu“*, actualul şef al revistei Academiei Române (!!!), ce continuă un adevărat război împotriva memoriei unor Mircea Eliade, Constantin Noica, Mihai Eminescu. Fostul comisar ideologic la *„Lupta de clasă“* **Zigu Ornea** este şi acum „partizanul“ guerilei împotriva lui Nae Ionescu, Petre Ţuţea, Nichifor Crainic, ş.a.. Iar la rândul său Eduard Mezincescu, fost părtaş la uciderea Mareşalului Ion Antonescu, acum s-a proclamat „expert“ în dezintegrarea memoriei marelui ostaş (acestuia i se adaugă mai mărunţii agitatori **Smaranda Enache şi Gabriel Andreescu**, care în străinătate nu s-au sfiit să reitereze sloganul bolşevic al închipuitelor vinovăţii ale Mareşalului; vezi şi revista „22“ din 2–8 februarie 1994). Ne-am referit doar la câţiva din cei mulţi, care au avut şi au încă drept obiectiv, demolarea culturii şi spiritualităţii româneşti.

Căci în afară de şefii lagărelor de concentrare, ca renumitul **Koller** de la Jilava, ce au avut drept sarcină nimicirea fizică a celor ce reprezentau cultura şi spiritualitatea românească a existat şi o altă cohortă de „gauleiteri“ (evrei în mare majoritate, dar în primul rând comunişti) însărcinată cu nimicirea memoriei, cu ştergerea urmelor culturii româneşti, cu dislocarea din istorie a chiar neamului românesc. O să vedem imediat cine erau acuzaţii – victime, şi cine erau acuzatorii – călăi.

Acuzaţii periculoşi, cei care trebuiau în primul rând „epuraţi“, erau: Mihai Eminescu – „antisemit“, Nicolae Iorga – catalogat „veninos“ şi prost orientat, C. Rădulescu–Motru, Dimitrie Gusti, Octavian Goga, George Coşbuc, Vaida –Voevod, Alexandru Philippide, Liviu Rebreanu – „gestapovist“, Ernest Bernea – „legionar“, Petru Comarnescu – „oportunist şi colaborator al fasciştilor“, Mircea Eliade şi Emil Cioran – „hitlerişti“, Lucian Blaga – „obscurantist“, Nichifor Crainic – „ortodox, antidemocrat, slugă nazistă“, Ion Barbu, Aron Cotruş şi Radu Gyr – „fascişti“, Arşavir Acterian –„antisemit“, Constantin Noica, Traian Herseni, Ion Al. Brătescu Voineşti, Pamfil Şeicaru, Ion Petrovici şi mulţi, mulţi alţii încadraţi în etichete asemănătoare. Pentru toţi „acuzaţii“ a funcţionat ordinul de interdicţie semnat de Burah Tescovici, urmând apoi arestările şi puşcăria. Lista de interzişi– ce umplea un volum de aproape o mie de pagini – şi conţinând peste opt mii de titluri şi autori a funcţionat şi după 1964, ba chiar în parte o reîntâlnim şi astăzi.

În 1948 însă, lucrurile erau cât se poate de clare. **Iosif Chişinevschi** *(Ioşka Broitman)* membru al Biroului Politic al C.C. al PMR, trasa direcţiile în viaţa literară şi artistică, secondat de **Gheorghe Apostol** *(Gershwin)* preşedinte al Biroului Marii Adunări Naţionale, şi **Leonte Răutu**, *(Werner)* membru la C.C. al PMR, cu contribuţia „victimei stalinismului“ – Ana Rabinson Pauker. După aceştia se întindea o întreagă pletoră: **Sorin Toma**, redactor al *„Scânteii“* (specializat în „demascarea“ lui Tudor Arghezi şi a burgheziei putrede), ca şi **Miron Radu Paraschivescu** (care tuna şi fulgera cerând arestări şi pedepse severe), **Silviu Brucan** *(Saul Bruckner)* (el cerea moartea), **Ion Călugăru, Mihnea Gheorghiu, Nicolae Corbu** (secretar al Anei Pauker), **Ovid S. Crohmălniceanu, Ion Vitner** („specializat“ pe Eminescu), urmaţi de un întreg trib fără sfârşit de culturnici ai „noii ere“, a căror primă sarcină a fost anatemizarea, batjocorirea şi sfârtecarea a tot ceea ce a avut mai bun, mai semnificativ, cultura română. Ne întrebăm şi noi cum se face că toţi cei pomeniţi sunt evrei? Şi ce motivaţie justifică ura cu care s-au năpustit asupra culturii române? Cu siguranţă, dl Moses Rosen îi cunoaşte pe marea majoritate şi le ştie poate şi numele lor (cele reale) mai bine decât noi.

Vă oferim plăcerea de a căuta singuri, stimaţi cititori, ziarele şi publicaţiile vremii pentru a vă completa imaginea. Vi-i mai amintim aici pe **Grigore Preoteasa, Aurel Baranga** *(Ariel Leibovich)*, **Paul Cornea, Al. Piru, Henri Wald, Ion Biberi, A. Toma, Eugen Jebeleanu, Pavel Câmpeanu, Dumitru Corbea, Petru Dumitriu, C.Ionescu–Gulian, Nina Cassian, Maria Banuş, Sanda Movilă, Radu Boureanu, Marcel Breslaşu** *(Bresliska)*, **Mihail Roller, N.D. Cocea, Valentin Silvestru, Radu Bogdan, Adrian Marino** şi nu printre cei din urmă, pictorul preferat al Anei Rabinovici Pauker – **M. H. Maxy**.

O parte dintre aceştia nici nu mai au nevoie să fie reabilitaţi de dl Moses Rosen, deoarece sunt în continuare bine mersi, pe la Academie, pe la instituţii de învăţământ superior, pe la diverse ziare şi partide „democrate“. Toţi aceştia au slujit drept vrednice beţe ale steagului roşu. Şi la propriu şi la figurat. Au dat cu ciomagul, au omorât, au făcut să curgă sânge, au băgat în puşcărie, au nimicit vieţi, opere, destine, au urît de moarte tot ce era mai curat şi mai frumos pe pământul românesc.

Ei ne-au ucis poeţii, scriitorii, filosofii, artiştii şi preoţii. Ei ne-au băgat pe gât toată infecţia lor, toată mizeria şi tot jegul bolşevic, ei, mercenarii Kominternului, ei, adoratorii stelei roşii. De vreme ce armata sovietică nu mai este în hotarele noastre, ne întrebăm – pe ei ce-i mai ţine? Cine le mai dă protecţie, pe ce se bazează? În speranţa că vom găsi cu toţii un răspuns pentru a încheia subiectul deschis prin Ana Pauker – „victimă a stalinismului" – să ne oprim puţin la această monumentală „victimă“:

Ana Rabinson Pauker a debutat în viaţa politică românească în 1921, prin atentatul asupra Senatului României realizat împreună cu Max Golstein. Bomba aruncată de acesta a secerat viaţa unui prelat greco–catolic şi a ministrului de justiţie, rănind grav alţi numeroşi parlamentari. Ana Rabinson fuge în Elveţia unde îl cunoaşte pe Marcel Pauker, spion NKVD, viitor soţ. Pleacă împreună în URSS. În 1926, amorezată de un anume Maurice Tharez, cunoscut sionist (cu care va avea două fete) îl dă pe mâna plutonului de execuţie pe Marcel Pauker. În 1932 este trimisă în România de către Komintern iar Maurice Tharez este trimis în Franţa ca Secretar General al Partidului Comunist Francez.

Era totodată protejata unui celebru sionist, Lazar Kaganovich. Sora acestuia, Roza Kaganovich a devenit cea de-a treia soţie a lui Stalin.

Ana Rabinson prin răul pe care a reuşit să-l facă României, poate fi comparată doar cu Elena Lupescu (Wolf) ţiitoare şi eminenţă cenuşie a dictatorului Carol al II-lea.

*

Dacă dl Moses Rosen a avut deja ideea s-o proclame pe Ana Pauker drept victimă a stalinismului mai rămâne doar să vedem cine se va oferi să-i numească pe Lavrenty Beria (Berkovich) ori pe Leon Troţki (Leiba Bronstein) – victime ale comunismului şi să-i cunoaştem şi noi (de ce nu ?) pe cei ce vor veni să ridice „compensaţiile“ şi „despăgubirile“. Abia atunci îi vom afla poate pe adevăraţii călăi.

Vladimir ALEXANDRU

Anul III Nr. 4 (25)
16-28 februarie 1994
● MIŞCAREA

Ion Iliescu şi „poliţia evreiască a gândirii"

La sfârşitul lunii ianuarie, mass–media românească a prezentat un gest important al Preşedintelui României. Astfel, pe 31 ianuarie, în „Evenimentul Zilei" apărea o ştire cu următorul titlu: «*Într-o scrisoare adresată directorului general al organizaţiei americane „Anti–Defamation League "* – **Ion Iliescu consideră că Mareşalul Antonescu este responsabil de săvârşirea unor crime de război**. – Scrisoarea a fost publicată pe prima pagină a „Revistei Cultului Mozaic"». Ion Iliescu afirmă: „(...) voi continua să mă pronunţ hotărât contra oricărei încercări de reabilitare a lui Antonescu, a acelor care încearcă să uite responsabilitatea sa pentru crime de război".

Lăsând la o parte faptul că Ion Iliescu se referă ireverenţios la fostul Conducător al Statului Român, Ion Antonescu, omiţând să menţioneze calitatea acestuia de **Mareşal** al Armatei Române, reţinem amănuntul că domnia sa uită că cei care l-au condamnat „pentru crime de război" pe Mareşal erau bolşevici, reprezentanţi ai unei armate de ocupaţie. Practic, în acest fel, domnia sa se recunoaşte a fi solidar cu aşa–zisul „Tribunal al poporului", care l-a „judecat" pe Mareşalul Ion Antonescu, precum şi cu verdictul acestuia.

Pe de altă parte, nu înţelegem cum de consilierii Preşedinţiei, Ministerul de Externe şi Serviciul Român de Informaţii nu au adus la cunoştinţa dlui Ion Iliescu, ce este şi cu ce se ocupă de fapt aparent inofensiva „organizaţie americană" – ADL. Este de la sine înţeles că un act oficial, ce dă dimensiune internaţională unui gest al Preşedinţiei, trebuie însoţit în prealabil de un minim demers informaţional cu privire la destinatar. Noi am publicat un material cuprinzător în publicaţia „Mişcarea" (Nr. 13 (18) din 16-30 nov. 1993), despre ADL, înfiinţată în 1913 de către B'nai B'rith, organizaţie masonică evreiască, antrenată în numeroase scandaluri şi afaceri murdare. Am arătat că B'nai B'rith a avut o contribuţie însemnată inclusiv în finanţarea revoluţiei bolşevice, şi am prezentat multe alte date cu privire la activitatea subersivă şi dubioasă a acesteia, ce a atras atenţia atât serviciilor specializate ale Statelor Unite, cât şi opiniei publice mondiale. Toate aceste date erau accesibile instituţiilor la care ne-am referit, printr-un minim efort de documentare, măcar răsfoind presa americană, dacă la datele de specialitate americane şi la revista „Mişcarea" nu au acces. Ca atare, adresăm materialul care urmează în mod expres Ministerului de Externe, Serviciului Român de Informaţii şi Preşedinţiei României.

„Anti–Defamation League" (ADL), a fost în cursul anului trecut capul de afiş al întregii mass–medii din Statele Unite. Pentru a înlătura orice posibilă interpretare am preferat să reproducem pasaje dintr-un articol bine documentat apărut în săptămânalul american ***„The Village Voice"*** (nr. 19 din 11 mai 1993 – New–York). (Este interesant de semnalat că această publicaţie apare cu contribuţia a numeroşi publicişti evrei; chiar articolul despre ADL aparţine unui autor de origine evreiască.)

Titlul de pe coperta revistei este „**A.D.L. te spionează**" . Titlul articolului : ***«Duşmanul din interior»***, cu subtitlul ***«Cum transformă Liga Împotriva Defăimării după bunul său plac noţiunea de „drepturi ale omului", spionând şi sustrăgând informaţii de stat»***.

Autorul, prestigiosul jurnalist Robert I. Friedman, descrie activitatea ADL şi a informatorilor săi, ce a devenit în urma dezvăluirilor Poliţiei şi FBI-ului „***centrul celui mai mare scandal de spionaj intern din istoria contemporană a Americii*** ". Robert Friedman prezintă pentru început istoria unuia dintre spionii plătiţi ai ADL, Roy Bullok, fost informator al FBI. Bullok făcea parte dintr-un departament de cercetări specializat („Fact Finding Departament") caracterizat drept ***„inima şi sufletul ADL-ului"***. Ray Bullok lucra în acest departament încă din 1960.

«Timp de peste 30 de ani, el a compilat dosare pe calculator pentru ADL asupra a 9876 persoane şi a peste 950 asociaţii de toate culorile politice, incluzând NAACP, the Rainbow Coalition, ACLU, Mişcarea Indienilor Americani, Centrul de Rapoarte şi Investigaţii, Pacifica, ACT UP, grupări palestiniene şi arabe în general, de solidaritate cu Mişcarea Sandinistă, Americans for Peace Now şi organizaţii anti–apartheid. Bullock a vândut multe din dosarele ADL asupra unor activişti anti–aparheid serviciilor de informaţii sud–africane. În acelaşi timp, între 1985 şi 1993, ADL i-a plătit serviciile cu aproape 170.000 $, ascunzând relaţiile sale financiare cu spionul şi utilizând ca intermediar un important avocat din Beverly Hills.»(...)

«Într-un raid al Poliţiei prin birourile ADL din Los Angeles, San Francisco şi la domiciliul lui Bullock, au fost confiscate dosare şi cutii cu documente. Conform înregistrărilor tribunalului, dosarele lui Bullock conţineau multe informaţii ce se presupune a fi fost furate din computerele FBI şi ale Poliţiei. Toate acestea erau destinate ADL-ului. „Bazându-ne pe evidenţă – a spus inspectorul Ron Roth într-o declaraţie a Poliţiei – credem că Roy Bullock şi ADL au numeroşi informatori printre judecătorii de pace, care le furnizează date confidenţiale"».

Sigla ADL

În continuare, Robert Friedman descrie în amănunţime modul de acţiune al agentului ADL: ascultarea telefoanelor, asumarea de false identităţi pentru penetrarea unor organizaţii, accesul fraudulos în memoria computerelor cu baze de date ale unor organisme de stat şi nu numai. În obiectivul cercetărilor sale se afla şi o organizaţie creştină americană, Institutul Cristic (!). Supravegherea avea în vedere toate datele posibile, de la conturile în bancă ale institutului, până la ascultarea telefoanelor şi citirea corespondenţei private a personalului.

«Investigaţiile FBI şi ale Poliţiei din San Francisco au relevat că ADL a furnizat cel puţin o parte din materialul său de spionaj unor oficialităţi guvernamentale israeliene. Ba mai mult, se pare chiar că Israelul a utilizat informaţii confidenţiale date de ADL pentru a aresta şi închide cetăţeni de origine palestiniană, aflaţi în vizită acolo.»

Autorul arată că activitatea ADL era bine cunoscută în mediile evreieşti: ***«De ani de zile, ziariştii şi membrii liberali ai Comunităţii Evreieşti ştiau că ADL spionează grupurile extremiste de dreapta. Dar cazul Bullock demonstrează că a spionat în aceeaşi măsură grupări cu orientare non–violentă, progresiste. Această uriaşă violare a libertăţilor civile poate duce la condamnarea penală a ADL în San Francisco, acolo unde au început cercetările. Grupul pentru apărarea drepturilor omului se confruntă cu o posibilă condamnare pentru peste 48 capete de acuzare, printre care accesul ilegal la computerele Poliţiei. „Sunt 99% şanse ca ADL să fie condamnată" – afirmă o sursă apropiată investigatorilor.»***

„ADL te spionează"

Scandalul de pe coasta de vest a Statelor Unite a adus în actualitate plângeri împotriva ADL venite de-a lungul timpului din toate colţurile Americii, cazuri prezentate într-o succesiune halucinantă de rigurosul jurnalist. Opinia publică americană a fost şocată, cu atât mai mult cu cât – afirmă Robert Friedman: ***„Nu puţini dintre conducătorii evrei spun în particular că ADL trebuie să se hotărască dacă este o organizaţie pentru drepturile omului sau o agenţie de poliţie secretă."***

După ce descrie în amănunţime uriaşul volum de muncă depus de agenţii ADL pentru penetrarea celor mai diverse grupuri (inclusiv de... homosexuali, fapt pentru care autorul reportajului îi suspectează pe liderii ADL de „paranoia"), se intră mai adânc în miezul lucrurilor şi este amintită cooperarea agentului Bullock, începând cu 1986, cu un detectiv , Thomas Gerard de la Unitatea de Informaţii a Poliţiei din San Francisco. Acesta lucrase în anii '80 pentru CIA ca „demolitions expert" în Salvador. După izbucnirea scandalului, Gerard a fugit în Filipine (care nu are tratat de extrădare cu SUA) de unde ***„a ameninţat cu dezvăluirea amestecului CIA în afaceri murdare din America Latină, dacă va fi citat în cazul de spionaj al ADL"***. Poliţia a găsit la el acasă materiale de specialitate ale CIA privind tortura şi interogatoriile şi paşapoarte pentru zece identităţi fictive ale fostului agent CIA.

„Duşmanul din interior"

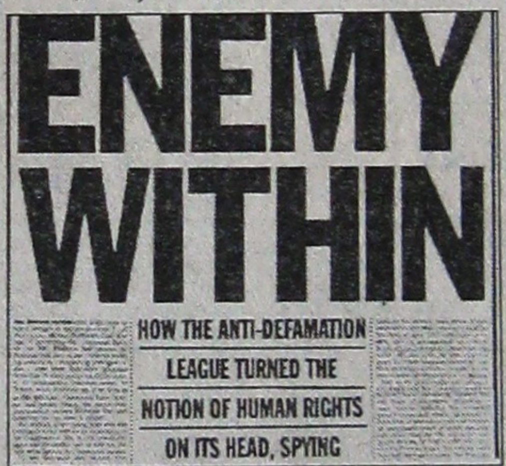

«O lungă perioadă Bullock l-a aprovizionat pe Gerard cu rapoarte confidenţiale ale ADL asupra unor grupuri şi indivizi. În schimb, Gerard i-a dat dosare şi informaţii strict secrete ale Poliţiei.»

Autorul mai spune: ***„există dovezi că ADL trimite informaţii către Serviciul de Informaţii israelian"***, (...) ***«În timp ce ADL lucra în linişte cu poliţişti de elită americani, se bucura de legături similare cu agenturile de spionaj israeliene – acuzaţie*** vehement ***negată de conducătorii ADL.*** Dar încă din 7 ***iulie 1961, directorul ADL*** Benjamin Epstein ***îi scria secretarului executiv*** al B'nai B'rith, ***Saul Joftes, cerându-i 25.000$*** pentru agenţii ***săi de investigaţii. „Informaţiile*** noastre, – ***se lăuda el către Joftes – în*** afara faptului că ***sunt esenţiale pentru operaţiunile*** noastre, ***sunt de mare valoare şi*** folos atât ***Departamentului de Stat*** al Statelor Unite, ***cât şi Guvernului israelian.*** Toate datele ce ***vor fi disponibilizate ambelor*** ţări vor primi ***deplina recunoaştere a faptului*** că noi suntem ***sursa." »*** (...)

Mossad-ul, serviciul de spionaj israelian, precum şi oficialităţile de stat ale Israelului au negat cu tărie existenţa oricărei activităţi de spionaj pe teritoriul prieten al Statelor Unite.

Robert Friedman, însă, reaminteşte câteva cazuri cu răsunet în presă privind amestecul ADL şi al unor spioni ai Mossad–ului în scurgeri de informaţii de pe teritoriul american către Israel, informaţii privind atât securitatea SUA, cât şi pe unii cetăţeni americani arabi, suspectaţi de a fi în legătură cu OEP. Numai la sediul din San Francisco s-au găsit 12.000 de fişe personale ale unor cetăţeni americani.

El afirmă: ***«Gerard însuşi se pare*** că avea ***strânse legături cu Mossad-ul,*** care ar fi ***început în 1981, când a participat*** la o ***petrecere a ADL în Israel.*** ADL ***sponsorizează frecvent călătorii*** ale unor ***oficiali din sistemul judiciar*** american în ***Israel, unde sunt trataţi cu băutură,*** mâncare ***şi întâlnesc pe omologii lor,*** de regulă ***membri în servicii de spionaj.(...)*** La scurt ***timp după călătoria de acolo,*** Gerard a plecat ***la Addis Abeba, unde a ajutat*** la operaţiunea ***de repatriere a evreilor etiopieni.»***

În continuare, după ce descrie relaţiile fostului agent CIA cu serviciile secrete ale Africii de Sud şi Israelului, Robert Friedman concluzionează: ***«Deoarece multe*** din fişele ***(ADL-ului) nu sunt deschise unor*** cercetări ***publice, informaţiile false*** colectate de ***investigatori cu prejudecăţi ideologice*** nu pot ***fi verificate şi îndreptate. La început*** un ***respectabil grup de apărare a*** drepturilor ***omului, ADL a devenit*** poliţia ***evreiască a gândirii*** („the ADL has become the Jewish thought police")»***.

George RONCEA

În sediul comunităţii evreieşti din San Francisco poliţia americană a găsit 12000 de fişe de supraveghere

Destinatar: Scărlătescu 14

Ale cui sunt drepturile omului?

Răspunsul la întrebarea „Ale cui sunt drepturile omului?" nu poate fi decât unul singur: ale cui are suficienţi bani pentru a le cumpăra. Să ne amintim reacţiile Occidentului în două situaţii care prezintă mari asemănari: ocuparea Kuweit-ului de către Irak şi declararea independenţei Transnistriei în urma unui război brutal în care sunt implicate şi componente ale armatei fostei URSS. În timp ce în primul caz, Apusul în frunte cu SUA face mari eforturi materiale şi chiar umane pentru eliberarea acelui popor arab, în al doilea caz lucrurile nu stau deloc aşa. Se aud proteste timide, de formă, dar nu se intreprinde nimic pentru a-i ajuta pe românii de pe ambele maluri ale Nistrului. Oare moartea nu are acelaşi tragism în Transnistria ca şi în Kuweit? Fraţii noştrii nu sunt tot oameni ? Ba da, dar dacă poporul arab avea suficient petrol pentru a-i putea răsplăti pe protectorii săi, românii nu au avut ce oferi în schimbul protecţiei.

Deci, sub cuvintele frumoase ale Occidentului, se ascund de multe ori interese economice şi politice, nu inimi deschise pentru durerea semenilor lor, din Europa de Est saú orice altă parte a lumii.

Matei LUNGU

O scrisoare

Am primit din partea dlui Andrei Iustin Hossu un material cuprinzător ce reprezintă o replică a domniei sale adresată cunoscutului agitator neo-comunist, Alexandru George.

Cu un an în urmă, dl Andrei Iustin Hossu, ca răspuns la o perfidă afirmaţie a lui Al. George („Legionarii sunt bolşevicii noştri"), a publicat un text de o înaltă ţinută şi o exemplară informaţie cu privire la Mişcarea Legionară. Iată însă că Al. George, cu nărav, nu se lasă şi revine („România literară") cu aceeaşi „teză". Strategie tipic comunistă, prin care, inversând datele realităţii, propagandiştii ca Al. George ţintesc nu doar crearea confuziei, ci chiar ştergerea şi schimbarea datelor istoriei.

Întrucât dlui A. I. Hosu i s-a refuzat dreptul la replică, redăm mai jos cele mai semnificative fragmente din scrisoarea primită recent de la d-sa.

(*Redacţia*)

•

...Deodată ce teza falsă a identificării legionarilor cu fasciştii italieni şi hitleriştii germani s-a dovedit prea fumată şi neconvingătoare în propaganda comunistă, dvs. veniţi acum cu o teză dacă nu mai mincinoasă însă categoric mai ridicolă: **legionarii sunt bolşevicii noştri**. Cum să nu fie ridicolă tema dvs., când Codreanu afirma în **Cărticica şefului de cuib** că duşmanul de moarte al legionarului este comunistul, iar Mişcarea legionară s-a justificat istoric şi politic pe necesitatea fortificării naţional–creştine împotriva pericolului bolşevismului rusesc?! Nu vă daţi seama de ridicolul dvs., dle Al. George?

Ca argumente, dvs. afirmaţi că şi bolşevicii şi legionarii sunt revoluţionari şi vor să creeze un „nou om". Aţi citit destule cărţi, ca să ştiţi ce sunt **genul proxim** şi **diferenţa specifică**. ***Non idem est si duo dicunt idem*** – îi plăcea adesea să pomenească această zicere latină, în opera sa politică, lui Eminescu. Zicere adâncă, valabilă şi aci: nu-i acelaşi lucru când doi spun la fel. Esenţial este sensul spiritual şi politic al unei gândiri şi acţiuni politice. Iar deosebirea dintre comunişti (bolşevici) şi legionari este **ontologică, existenţială**:

Bolşevicii sunt monştri cu chip uman, fără Dumnezeu, fără Suflet, fără Neam, fără Patrie, bestii degradate, anti–Christ şi anti–Spirit. Duşmani de moarte ai culturii şi civilizaţiei, bolşevicii au distrus, din 1917 până acum, o planetă, o umanitate. Revoluţia bolşevică este anarhie şi nihilism, iar „omul nou" comunist este individul depersonalizat, nivelat, malformat, despiritualizat, imbecilizat. Priviţi chipurile tuturor liderilor comunişti, de la Lenin şi Stalin până la Ceauşescu: **toţi sunt criminali**.

Legionarii au fost mistici creştini, vizionari, mesianici, gata de sacrificiu pentru Ţară şi Neam. Cavaleri creştini întârziaţi în istoria acestui secol decreştinat şi satanizat, legionarii au trăit şi s-au jertfit pentru Dumnezeu şi Neamul Românesc. Jertfele lui Moţa şi Marin au fost pentru Hristos, jertfa lui Codreanu a fost pentru Neam. Revoluţia legionară a fost o revoluţie spirituală, unică prin originalitatea ei în secolul douăzeci – scria tânărul legionar Mircea Eliade. Codreanu a respins lovitura de stat pentru a ajunge la puterea politică. Şi a afirmat că „biruinţa legionară se va împlini prin desăvârşirea, în sufletul naţional, a unui proces de perfecţionare omenească". Personal, ca bun cunoscător al gândirii marilor spirite româneşti, eu nu am întâlnit nici la titanicii Eminescu şi Pârvan, o mai înaltă viziune spirituală asupra românismului decât gândirea sublim–creştină a lui Codreanu. Dacă revoluţia legionară este pur spirituală, interioară, de **aprofundare a româneascului şi creştinescului din sufletul fiecărui român, „omul nou"** visat de Codreanu este un **mare tip de român, românul corect şi cinstit sufleteşte.** Spirit pur, Codreanu a fost în gândirea sa politică la fel de nonviolent ca Maniu şi Gandhi. Priviţi chipurile legionarilor Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, Vasile Marin, Mircea Eliade, Constantin Noica, Petre Ţuţea: **toţi sunt creştini.**

Diferenţa între legionari şi comunişti este ca între Cer şi Pământ, ca între Spirit şi Neant, ca între Dumnezeu şi Satana.

Însă dvs., dle Al. George, toate aceste diferenţe spirituale vă sunt indiferente, iar tot ce e românesc şi creştinesc vă este străin, de aceea le pângăriţi. Nu spurcaţi ce este sacru. Căutaţi-vă de critica dvs. literară.

Cluj, la 25 Noiembrie 1993

Andrei Iustin HOSSU

Cu o lună în urmă am publicat (în nr. 2/23) scrisoarea unui coleg de generaţie adresată redacţiei revistei „Mişcarea" cu titlul „S-a terminat cu România". Autorul, anonimul „frate Alexandru" a rămas la bucuria sa – anonimatul. Între timp, însă am primit la redacţie scrisori ale unor cititori care, ieşind din anonimat, s-au hotărât să ofere o replică fratelui Alexandru. Cum nu le putem publica pe toate odată, ne-am hotărât să inaugurăm o rubrică intitulată «Răspuns către „Fratele Alexandru». Aşteptăm în continuare momentul în care „bucuria anonimatului" îi va deveni nesuferită fratelui Alexandru.

RĂSPUNS FRATELUI ALEXANDRU

Aş vrea, dacă este posibil, să-i răspund prin intermediul dumneavoastră fratelui Alexandru, referitor la disperarea sa în legătură cu „sfârşitul României".

Este bine să ştii că României i se cântă de mult prohodul şi mulţii ei duşmani ar vrea să o vadă dispărută de pe hărţile lumii. Dar Ea se încăpăţânează să existe.

Dacă la un moment dat toate generaţiile care trăiesc în Ea sunt decăzute nu înseamnă că România este terminată. Generaţiile acestea ologite vor dispărea şi din urmă vor veni altele – sunt sigur – mult mai bune. Fiecare epocă are după cât merită, dar mai ales după cât ştie să lupte pentru un loc mai bun sub soare.

„Nenorocirea" României este alta. Pământul ei bun este în stare să ne hrănească prea uşor şi noi ne-am transformat într-un popor bananier. Când ne e foame am vrea să întindem mâna şi să apucăm banana, dar dacă nu ne trezim la realitate s-ar putea ca într-adevăr cei care ne invidiază că trăim pe o mină de aur să ne alunge sau să ne transforme în argaţi.

Situaţia de astăzi în politica internă şi externă se explică prin cei 47 de ani de comunism. Este normal ca cei care în aceşti ani au stat pe bucate să nu renunţe la ele şi să facă legi cu care să şi le apere.

Mare scofală în înţelegerea acestei situaţii nu este. Ori ne ridicăm împotriva lor, ori aşteptăm ca să-şi dea obştescul sfârşit. În situaţia în care se află, sunt în stare să facă orice alianţă internă sau externă, numai să-şi păstreze ce au furat.

Ori ei, ori noi. Lupta este pe viaţă şi pe moarte. Deci avem un sens pentru care să trăim şi chiar să murim. Vor face tot ce este posibil ca să ne adoarmă spiritul combativ, ne vor lăsa cu cercei în urechi şi chiar în nas, să devenim homosexuali, sau să luăm „iarbă". Şi atunci de ce ne lamentăm ? Ne merităm soarta, răbdăm sclavia şi nu luptăm, căutând mereu vinovatul în afara noastră.

Sunt participant la Insurecţia Anticomunistă din decembrie '89. Nu am apărut în faţă, dar am fost în marea masă a răzvrătiţilor. Fiecare a contat. Dacă fiecare nu ar fi fost acolo, acum am fi trăit alte evenimente.

Chiar dacă suntem nemulţumiţi de cum au decurs lucrurile atunci, trebuie să înţelegem că Istoria are fluxuri şi refluxuri, iar noi avem obligaţia divină să învăţăm să înotăm în valurile ei şi mai ales să nu ne înecăm.

Dumnezeu este mai presus de oameni şi de lucruri, şi toate fac parte din El, sau mai degrabă sunt manifestări ale măreţiei Lui.

Să nu uităm niciodată că în Istorie sabia se transformă în cruce şi crucea se transformă în sabie. Noi, Românii, trebuie să purtăm cele două simboluri concomitent în sufletul nostru, ele ne vor asigura şansa de supravieţuire în Istorie.

Viaţa ne-a fost dată ca să ne bucurăm din plin de ea, dar mai ales să ne desăvârşim ca fiinţe care purtăm pecetea Dumnezeirii.

Eu zic, aşadar, mai bine să o lăsăm baltă cu bâlbâielile metafizice şi bărbaţii să fie bărbaţi, iar femeile să fie femei. „Restul este doar tăcere".

Cu respect,

Constantin Andronadu

Poşta redacţiei

Stimaţi corespondenţi,

Au existat cazuri – din păcate numeroase – în care scrisorile Dumneavoastră nu au ajuns la noi. S-au creat astfel unele confuzii şi neînţelegeri.

Pentru a elimina din efectele neplăcute ale unor asemenea situaţii, vom publica lista tuturor scrisorilor primite lă redacţie.

Deci, începând cu acest număr, dacă nu vă găsiţi numele în această rubrică (sau dacă nu aţi primit personal confirmare de primire din partea noastră) înseamnă că scrisoarea Dvs. – din motive independente de noi – nu a ajuns la sediul nostru.

M.Z. Romilla, Bucureşti – Materialele trimise ne sunt de mare folos. Vă mulţumim din suflet. Articolul despre Ştefan Ciobanu va apărea la rubrica „Personalităţi".

C. Cicoş, Craiova – Am transmis solicitările dvs. factorilor responsabili. Veţi primi răspuns scris.

D. Eliazar, Timişoara – După cum am subliniat întotdeauna, originea etnică nu constituie pentru noi criteriu de selecţie. Singurele criterii sunt cele din Statutul nostru şi ele se referă la ataşamentul faţă de Ţară, la respectarea legilor şi a normelor etnice, la efortul depus în slujba societăţii. Fiecare cetăţean este liber – şi noi susţinem acest principiu – să-şi educe copiii în ce confesiune religioasă doreşte, cu singura condiţie ca acel cult religios să funcţioneze legal în România.

Gioconda Filimon, Huşi – Vă vom trimite din nou exemplarele pe care nu le-aţi primit.

A.Z., Suceava – Am primit tot ce ne-aţi trimis. Mii de mulţumiri. Păstrăm legătura.

A. Terme, Braşov – Ne pare rău, dar credem că ne-aţi înţeles greşit. Oricum, nu-i nici o supărare.

Savu Marin, Bucureşti – Probabil fără să vreţi, aţi omis să vă treceţi adresa exactă, fără de care nu avem cum să vă răspundem personal. În rest, numai bine. Suntem de acord cu Dvs. în multe, multe privinţe.

Iorgu Savin, Bucureşti – Cred că faceţi o judecată prea aspră şi ne cunoaşteţi prea puţin. Toate la timpul lor.

I. Berghezan, Sibiu – Veţi primi exemplarele solicitate. Sugestia Dvs. este excelentă. Vom proceda întocmai.

Alte scrisori primite la redacţie în perioada 10.01.–10.02.1994 (în paranteze sunt trecute indicativele judeţelor):
I.Vasile (BC), B.N. Popa (MM), I.Vlad (B), Z.Z. (B), D. Dănciulescu (B), M. Iulian (CJ), N. Itu (HD), G. Rotaru (B), N. Cotici (fără adresă), A. Stana (B), R. Ciric (Canada), D.E. Roşca (TM), M.Marian (B), C. Bujorică (B), S. Căpitănescu (DJ), C. Florea (GL).

Dl Victor Valdemireanu, pensionar, caută un medicament – Taxolul – care se găseşte foarte greu. Cine îl poate ajuta este rugat să-l contacteze urgent la adresa: Str. „1 Decembrie" nr. 130, Bl. I1, Sc., et. 2, ap.12, Olteniţa Jud. Călăraşi, cod 8350.

ANUNŢ

Uniunea Iaşi a M.P.R. poate fi contactată la numărul de telefon 098/157408

Publicaţia „Mişcarea" este editată de Mişcarea Pentru România, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991. Direcţia publicaţiei este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Prim redactor: George RONCEA

Adresa: Strada Scărlătescu nr. 14, Sector 1, Bucureşti 78.158
Telefon: 659.45.72.; Fax: 312.41.15.
Cont deschis la Banca Română pentru Dezvoltare Sucursala Municipiului Bucureşti (BRD - SMB), nr. 40.729.96.133.178.

Tehnoredactare computerizată: PROREP S.R.L.
Tehnoredactor : Gabriela NIŢU

Abonamente

Reamintim cititorilor noştri că abonamentele la revista „Mişcarea" se pot contracta numai prin intermediul redacţiei noastre.

Preţul unui abonament pe un an este de 4000 lei, iar pe 6 luni 2000 lei.

Veteranii de război, foştii deţinuţi politici, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază de o reducere de 50 %. În acest caz este necesară prezentarea unui act justificativ (talon pensie, adeverinţă etc.).

Pentru abonaţii din străinătate abonamentul este de 40 $ USA anual.

Abonamentele se pot achita prin mandat poştal cu specificarea numărului nostru de cont (pentru plata în lei) şi prin cec money order (pentru $).

Program relaţii cu publicul al redacţiei „Mişcarea" miercuri şi vineri, orele 16.00 – 20.00

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile „Mişcării" nu pot fi atribuite formaţiunii politice MPR.

Mişcarea Pentru România îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

•

Publicarea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile „Mişcării" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

„Faceţi-vă datoria de naţionalişti!...
De la calea asta nu trebuie să ne abatem niciodată!"
Pan Vizirescu

Interviu cu dl Pan Vizirescu

(Continuare din numărul trecut)

Rep.: Dle Pan Vizirescu,un articol recent de-al dvs. din ***Gândirea*** *- în care descriaţi în culori sumbre tabloul societăţii româneşti de azi - se încheia cu întrebarea: „Ce să aleagă tinerii?" ... Credeţi că tineretul de astăzi nu mai are ce să aleagă?*

P. V.: Are ce să aleagă! Dar mă gândeam, cât de multe sunt lucrurile care îi cad în faţă şi-l dezorientează, îl dezorientează voit! Cât de multe sunt asalturile care se dau asupra lui din toate părţile, numai asaltul cel bun nu se dă suficient de puternic. În această viziune mă gândeam la situaţia grea în care se află tineretul român... Dar fiecare epocă îşi are generaţia ei. Cum vă spuneam, şi după primul război mondial se simţea nevoia unei noi generaţii. Noi ne-am dus la Simion Mehedinţi să-i cerem să fie mentorul nostru. Şi el ne-a spus: „De ce să veniţi la mine? Eu să vin la dvs. Acum sunteţi valabili dvs.! Păstraţi-vă curăţenia sufletească, credinţa în Neamul românesc, credinţa în Dumnezeu. Aceste lucruri simple care ne aparţin nouă, acesta este sufletul nostru". Aşa ne îndemna pe noi atunci Simion Mehedinţi, aşa vă spun şi eu astăzi. Deşi e mult mai greu azi decât după primul război, căci ne aflăm după 45 de ani de comunism.

Rep.: Dacă aţi avea 20 de ani acum, d-le Vizirescu, ce-aţi face?

P. V.: Aş căuta să studiez; ceea ce am şi făcut... În ce sens? Valorile noastre româneşti, toate forţele naţionaliste ale culturii noastre! Să studiem şi să le punem în valoare, începând cu Eminescu, Bălcescu, Vasile Conta şi atâţia alţii – să luăm principiile lor de întărire a sufletului românesc şi în care să ne regăsim şi noi. Fără să facem rău nimănui, să ne cultivăm cu hotărâre această iconografie spirituală a Neamului românesc.

Vedeţi, deşi nu m-am înscris la nici un partid, eu am fost naţionalist, om de dreapta. Am ţinut la Neamul meu şi m-am străduit să fac ceva pentru el, cel puţin pe tărâm cultural. Am fost dintre cei care au prevăzut ce se va alege de ţara asta dacă tolerăm comunismul. Comunismul şi-a avut forţa lui, să ştiţi, în presa noastră interbelică, fiindcă era susţinut de anumiţi capitalişti... speciali. Toate scopurile lor erau susţinute în ziarele *Dimineaţa* şi *Adevărul*. Şi sigur, văzând cum stau lucrurile, nu puteam să tăcem. Ar fi fost o laşitate şi o tâmpenie. Îi combăteam; noi am avut revistele noastre: *Gândirea, Calendarul, Sfarmă Piatră*. Ce bine ar fi să vă inspiraţi din *Sfarmă Piatră!* Ce înseamnează „Sfarmă Piatră"? Este o forţă mitologică a Neamului românesc, în faţa căreia nu există putere care să poată să-i reziste. Acuma, vedeţi, dvs. trebuie să aveţi multă putere să rezistaţi... Căci prin asta vă puneţi în conflict cu multe forţe...

Rep.: Ne-aţi vorbit foarte mult despre necesitatea orientării naţionaliste. Ce părere aveţi de cei care astăzi se declară naţionalişti? Mă refer la partide ca Noua Dreaptă, România Mare...

P.V.: Aa... Păi aici e în primul rând multă demagogie.

În ceea ce priveşte combinaţia asta de naţionalism şi comunism, asta este o profanare a Ideii Naţionale. Asta nu e naţionalism. Căci tocmai naţionalismul a fost forţa care a denunţat comunismul şi care a vrut să-l elimine din politica noastră românească. Or, ei acum caută să-l reabiliteze!

Muncitorii, din păcate, nu se orientează just. Eu am condus revista *Muncitorul român* a Ministerului muncii în timpul războiului. Această revistă a fost înfiinţată de Sadoveanu. Când a venit Mareşalul Antonescu la putere, Sadoveanu n-a mai fost valabil, căci era pe poziţia lui de...

Rep: Mare maestru al masoneriei?

P.V.: ...şi fusese director al ziarului *Dimineaţa*. Şi atunci, noul ministru al Muncii, prietenul meu, Constantin Dănulescu, care făcea parte din mişcarea studenţească de la 1922, m-a chemat să iau eu conducerea revistei. Domnule ministru, zic, nu pot s-o iau, căci vreau să-mi văd de literatura mea. La care el zice: „Bine, mă lăsaţi pe mine singur? Ce să fac eu singur? Mareşalul mi-a dat conducerea să mă bazez pe voi, pe generaţia voastră". Am acceptat până la urmă cu o condiţie: să mai angajeze câţiva scriitori tineri. Şi împreună cu ei am scos o revistă bună... Ştiţi, era foarte româneşte scrisă, în aşa fel ca

muncitorii să se orienteze şi ei în ideile politicii naţionale. S-a bucurat de multă simpatie această revistă în rândul muncitorilor!

Vedeţi, comuniştii au venit cu lupta de clasă, ei au fost mari specialişti în a oferi „avantaje", „condiţii fericite de viaţă", dar lupta de clasă este până la urmă o luptă şarlatanească, care nu are nici un folos pentru muncitori, dar aduce vrajbă ca să distrugă solidaritatea naţională.

Rep.: Dle Vizirescu, dvs. ne îndreptaţi pe noi spre o activitate intelectuală, dar eu constat că dvs. aveaţi pe lângă asta o implicare serioasă în viaţa politică. Scria Charles Maurras că, până la urmă, o luptă literară bine condusă se mută totdeauna în politică. Cred că era şi cazul perioadei interbelice. A fi la Gândirea însemna, implicit, şi o linie politică...

P. V.: Aa... Sigur că da. Păi, noi... se ştia cine suntem. Bătălia pe care o dădeam era foarte clară şi bine susţinută.

Rep.: Ce recomandaţi atunci tinerilor care se implică politic în lupta naţionalistă?

P. V.: Care au tăria s-o facă, e bine. E foarte bine. Într-un articol despre Ţuţea scris de mine recent pentru *Gândirea*, încheiam aşa: este înviorător faptul că tinerii au început să manifeste solidaritate în jurul ideii naţionale şi creştine – căci noi nu le putem despărţi acestea două. Când am văzut marşul lor, plecaţi din Basarabia cu crucea...

Rep.: Vă referiţi la Drumul Crucii!

P. V.: Da. Mi-am zis: de-aici va rodi ceva.

Rep.: Doctrina naţional-democrată a Mişcării Pentru România este aşezată indiscutabil pe temelii naţionaliste, creştine. După o idee plecată de la Bălcescu si Nicolae Iorga şi ţinând seama că trăim într-o lume în care democraţia ca sistem politic este instaurată. Noi susţinem că astăzi ideea naţionalistă românească nu poate fi servită decât într-un asemenea cadru.

P. V.: Aşa este! Nu sunteţi pe linia eronată a dictaturii şi a partidului unic, ci pe linia luptei democratice, a concurenţei politice. Ceea ce e foarte bine! De fapt, Partidul Naţional Democrat l-au făcut Iorga şi Cuza. Ei erau atunci căpeteniile intelectuale şi îndrumătoare ale Neamului românesc.

Rep.: Ţara nu poate fi organizată decât de forţe politice. Care sunt forţele pe care dvs. le consideraţi la ora actuală cele mai credibile?

P. V.: E un fel de haos astăzi în politica noastră. Se fac prea multe compromisuri, confuzii, există prea multe orientări injuste. E prea multă nehotărâre şi duplicitate... Dar astea sunt viciile democraţiei, care acceptă asemenea compromisuri.

Rep.: Oare aceste compromisuri ţin de democraţie sau de politicianismul acestor partide? Adică, dumneavoastră credeţi că în democraţie inevitabil se ajunge la aşa ceva?

P. V. : În democraţie există compromisuri... şi corupţie. Şi demagogie!

Rep.: Dar ce-i împiedică pe nişte oameni cinstiţi să formeze un partid, să intre în alegeri şi să le câştige, fără vorbă multă, fără corupţie şi fără minciună? Ce-i împiedică, democraţia însăşi?

P. V.: Nu democraţia, căci în democraţie dacă se identifică şi se îndepărtează fenomenele negative, este foarte bine. Este ideală. Dar dacă se complace cu fenomenul negativ şi cu toate viciile, atunci devine reversul ei.

Rep.: Noi nu credem, şi am afirmat aceasta încă de la început, că trebuie aruncată vina pe acest sistem care, într-adevăr, lasă libertatea tuturor să se realizeze. Noi nu putem crede că democraţia este vinovată de faptul că foarte mulţi oameni acceptă să fie dominaţi, acceptă să fie conduşi de tot felul de impostori şi politicieni corupţi. În tinereţea dvs. aţi trăit în democraţie. Şi cu toate astea v-aţi organizat, generaţia dvs. s-a implicat, oamenii au luptat...

P. V.: Da, dar oamenii nu trecuseră prin comunism! Este o vorbă: „Dă Doamne celor buni unitatea celor răi"... Deci, am trecut prin ani lungi de comunism şi societatea încă suportă consecinţele. Forţele comuniste sunt încă active...

Rep.: Nu e prea simplistă schema „puterea=comunişti", „opoziţia=anticomunişti"? Cu cei de la putere ne-am lămurit şi s-a lămurit toată lumea. Vă întreb însă, pentru dvs., unii oameni din „opoziţie", care atacă sistematic valorile naţionale, pot fi consideraţi anti–comunişti?

P.V.: Aceştia sunt din altă categorie, dar tot pe acolo bat. Ehei!... Aici este o bubă mare. Şi aceştia lucrează cu comandamente speciale. Eu vă spun dumneavoastră un lucru: asemenea partide nu se pot forma şi nu pot trăi fără bani. Şi cine depinde de bani...

Rep.: Mişcările tineretului român din perioada interbelică au avut bani, dle Pan Vizirescu?

P. V.: Asta a fost altă socoteală! Se poate, unde este cuget curat şi credinţă. Trebuie să existe în fiecare societate o solidaritate a cugetelor curate. Totul e să nu te prăbuşeşti în ispita democratică - căci democraţia îţi arată şi cealaltă faţă a ei, nu numai cea bună - să nu ajungi să fii dependent de bani. Or, asta nu-i uşor! Dar să vă feriţi şi de cealaltă ispită, a puterii absolute, a partidului unic! Luaţi-vă măsuri să nu se repete greşelile trecutului.

Rep.: Noi credem că marea şansă a generaţiei tinere de acum este că sunt oameni ca dvs. care pot - prin experienţa şi autoritatea lor morală - să sprijine acest proces de luminare a minţilor.

P. V.: Să ştiţi că de mare folos sunt foştii deţinuţi politici. Ei sunt cei care au trecut pe lângă moarte pentru credinţa lor.

Rep.: Vă propun un subiect delicat. În ce măsură Asociaţia deţinuţilor politici este astăzi reprezentanta ***deţinuţilor politici*** *şi nu a unor* ***oameni politici*** *? Astăzi ea este percepută de electorat ca formaţiune politică bine înregimentată în Convenţia Democratică. Ţinând seama de cele discutate până acum, avem practic o alianţă între oamenii care au stat în puşcării din cauza comuniştilor şi o parte dintre actualii promotori ai politicii antiromâneşti. Dacă noi ascultăm sfaturile deţinuţilor politici, mulţi dintre dânşii ne spun să sprijinim Convenţia Democratică. De ce este nevoie totuşi de acest compromis?*

P. V.: Este poate o modalitate de a alege răul cel mai mic. Poate şi alte motive...

Rep.: O altă chestiune delicată: procesul comunismului.

P. V.: Bine că aţi adus vorba! N-ar fi cazul după 45 de ani la noi şi după 75 de ani la ruşi, cu ororile înspăimântătoare care s-au făcut, cu zeci de milioane de victime, mai multe decât în cel de-al doilea război mondial – se recunoaşte asta – să se înceapă acest proces? Lui Hitler i s-a făcut proces, naziştii au plătit pentru păcatele lor. Dar comunismul e oficializat încă, există partide, membri şi mai sunt interese puternice pentru menţinerea lui... Dar cum vă puteţi lua voi la luptă cu ei? Şi cu toţi cei care-l sprijină?

Rep.: Ca să putem spune ca dvs. dle Vizirescu, peste 40 de ani, că ne-am făcut datoria de naţionalişti, ce altceva şi cum ar trebui să facem?

P. V.: Păi, faceţi-vă datoria de naţionalişti! Luptând cu ei, aşa cum faceţi acuma!...Aţi făcut Piaţa Universităţii, apoi Drumul Crucii... De exemplu, Drumul Crucii a fost pentru mine o rază de speranţă care se iveşte: tinerii simt în ei că se trezeşte conştiinţa naţională. De la calea asta nu trebuie să ne abatem niciodată! Asta a făcut România Mare. Şi o va mai face!

Generaţia noastră a trăit într-o vreme de mare entuziasm, de concurenţă în ceea ce priveşte cinstea şi caracterul; că erau legionari, că erau cuzişti, că erau din mişcarea de la 1922, nu erau dispuşi să facă compromisuri. Asta în primul rând! Dar în acelaşi timp, vă spun că erau eminenţi la facultate şi elemente de elită ale culturii noastre. S-a putut vedea, pe urmă...

Nenorociri avem şi astăzi de toate categoriile. O ţară binecuvântată de Dumnezeu atrage multă pismă şi lăcomie... În primul rând, să nu vă înstrăinaţi. Să rămâneţi curaţi, curaţi în iubirea de Neam şi să sperăm că Dumnezeu care îi poartă de grijă acestui Neam - şi eu spun cu atâta convingere lucrul acesta! - ne va ajuta la biruinţă.

Rep.: Să ajute Dumnezeu! Dle Pan Vizirescu, noi vă mulţumim foarte mult!

P. V.: Şi eu vă mulţumesc foarte mult în primul rând pentru că mă întoarceţi în anii mei de tinereţe...

A consemnat Dan DUNGACIU